

15th March 1968

IV.—CALLING ATTENTION TO FAILURE OF GOVERNMENT TO
FIX SALARY OF SANSKRIT PANDITS IN BOARD HIGH
SCHOOLS IN MADURAI DISTRICT

THIRU G. KRISHNAMOORTHY: Mr. Chairman, Sir, with your kind and special prior permission, on behalf of Thiru M. Rajah Iyer, I wish to call the attention of the Hon. the Minister for Education and Industries to a matter of urgent public importance, namely, the failure of the Government to fix the salary of Sanskrit Pandits serving in the (former) Board High Schools in the Madurai district since 1st June 1960.

THE HON. THIRU V. R. NEDUNCHEZHIAN: Sir, It has been reported that there are no cases relating to non-fixation of pay of Sanskrit Pandits serving in the former District Board High Schools in Madurai district since 1st June 1960 except in respect of one Thiru K. R. Venkatasubramania Sastrigal. This teacher was employed originally in a private school as Sanskrit Pandit prior to and on 1st January 1948. He entered the District Board service in the High School at Batlaguntu from 1951. It was represented to Government that his pay was not correctly fixed by the then Madurai District Board authorities in the then scale of Rs. 60-4-120. The pay of Pandits, Grade I, was revised at the time of general revision of scales of pay in 1960, as Rs. 140-5-180-10-250, but the teacher did not get full benefits of fixation at the correct stage due to the wrong fixation of his pay in 1951 by the Madurai District Board.

His representation is under consideration of the Government in consultation with the Director of School Education. Various details have to be collected before the case is finalised. Orders will be issued as early as possible.

V.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1968-69—*cont.*

3-40
p.m. *** THIRUMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV:** Chairman, Sir, I rise to congratulate the Chief Minister of Madras and his Cabinet on a progressive year of service in Madras State. This year has shown a great increase in food production. The bumper yield, the initiation of two crops of paddy in Thanjavur district and also crops in other areas have yielded good harvest. The food situation has greatly improved specially in rice and Madras State is now able to supply rice to our neighbouring State, Kerala.

I also congratulate the Chief Minister on giving a balanced revenue budget without any recourse to additional taxes and this indeed is a matter for satisfaction.

Madras State has had a wondrous year in the last two months. It has become the epicentre of International events. The Second International Tamil Conference brought a large crowd unprecedented to Madras and there was a large delegation of 430, of whom over 200 were foreign delegates from 40 countries of the world. The City became the hub of cultural, historical and educational meets and the ancient Tamil Language in all its beauty, grace and

5th March 1968] [Thirumathi Mary C. Clubwala Jadhav]

charm came into its own, starting with the great procession which took us to the hoary and glorious past and to the heroic and patriotic deeds of great men and women showing ancient culture and the flourishing trade and commerce and art and architecture of Tamil Nad. A mammoth crowd watched the pageant. The pageant of King Pari, Tiruvalluvar, Kambar, Avvaiyar, Kannagi, Andal, Bharathi Dasan and others attracted all. The exhibition 'Know Your Heritage' drew large crowds to the Island Grounds where over a million attended the six-day conference. The exhibition was one of the finest and most instructive and educative.

I am glad to see statues of great Savants of Tamil Nad on the Marina and they add beauty to the Madras Beach.

In the wake of the International Tamil Conference we had the All-India Olympic Meet and now we are having the International Trade and Industries Fair, one of the finest and best Fairs in India. The lay-out of the Fair site, its expansiveness, the fine roads and the approaches are all to be highly commended and Madras City has come on the World map.

Then, we had the Mahamakam in Kumbakonam occurring once in twelve years, drawing more than fifteen lakhs of pilgrims from all over India. The excellent arrangement made for this event is something remarkable. The administration as well as the Police Department and the public have to be congratulated on the great order and discipline exhibited on this occasion. Public health arrangements have been so excellent that there has not been any outbreak of epidemic as was usual with such congregations on previous occasions.

All these events have made this year a "Year of Wonder".

There is all-round progress in education. It is a good thing that six more Arts Colleges are being opened. Exemption from payment of tuition fees for students in pre-technical class in the polytechnic subjects in the same income limits as that for P.U.C. student has to be welcomed. I am glad also to know that with a view to giving an impetus to women teachers to work in rural areas, further construction of quarters is being continued.

Coming to adult literacy, it is noted that a suitable scheme for eradication of adult illiteracy during a period of five years from 1966-67 will be implemented and that 150 schools for adults have been opened during 1966-67.

I note also that technical education is spreading and that more Junior Technical Schools have been started.

I now turn to social welfare. We are very glad that we have a Minister for Social Welfare and social welfare has received so much assistance from the Government. Our Minister is a great social welfare worker and has taken great interest in social welfare. I am glad to see that grants have been given for social welfare activities. But social welfare is usually the step-child of any Government and very little is given to the Welfare Department.

[Thirumathi Mary C. Clubwala Jadhav] [5th March 1968]

I now come to the Voluntary Organisations and I have from year to year touched on the School of Social Work, which was started in 1922 and which has turned out over 500 social workers in the State. It is the only regional school in the Southern States, providing the post-graduate training course. We have some grants from the Government. But I would request the Government to give us more financial help for this work.

Talking of traffic in the City of Madras, the increase in traffic is enormous. There are 3,000 policemen in the Madras City for the last more than twelve years. There has been increase in population and increase in traffic, but still the strength of the Police Force remains the same. The population is now 21 lakhs but the strength of the Force is the same as it was when the population was 12 lakhs.

The recklessness in traffic in the City is enormous and I do not feel that something should be done for greater control of traffic in the City. In this State there are one and a quarter lakhs of bicycles besides 8,640 motor cycles, 16,870 motor cars, 3,431 Goods Vehicles, and 1,450 buses. In 1967 there were 143 fatal road accidents and 150 deaths. In the last week of February there were three fatal cases in traffic accidents. Overspeeding cases were many.

I now turn to juvenile delinquency. It is important that this year more than 7,000 cases of juvenile delinquency have come before the Juvenile Courts, booked under the Indian Penal Code, and a large number of them, 25 per cent, are Prohibition cases. There are also a large number of juveniles who have been restored to their parents by the Police. They are 935 in number. This delinquency is very much on the increase. There is only one Juvenile Aid Police Unit in the City with the Inspector, one Sub-Inspector and six Head Constables.

I am glad to note that the Government are introducing raffles at long last. I do hope that a share of the money that will be got from this scheme which is, I understand, earmarked for social welfare which I suppose includes education, health and everything else, would be given to social welfare organisations.

Rs. 368 lakhs is allotted for Family Planning. The Family Planning Programme is progressing well in this State. During the last year there was a downfall. The Government desires voluntary organisations to assist in family planning work. There are three voluntary organisations—the Andhra Mahila Sabha, the Guild of Service and the Voluntary Health Unit—doing family planning work and have family planning centres. There is one other organisation. But still there is much to be done. The delay in Grants for this work is very much.

3-50
P.M.

Then, Sir, I turn to Hospitals. The Stanley Hospital, the poor man's hospital, which is one of the largest hospitals in the City or the State, has a bed-strength of 930 but there are more than 1,300 in-patients. There are more than 5,000 persons coming there as out-patients. There is very meagre space. There are only five

5th March 1968] [Thirumathi Mary C. Clubwala Jadhav]

major operation theatres and many of the surgical jobs are done in turn and shifts. I ask for more accommodation and facilities in this place.

I am glad to note that there are more tuberculosis clinics coming up and that more accommodation is being given in the Tuberculosis Sanatorium at Tambaram and in Poonmallee hospital for tuberculosis treatment. There is a very great amount of tuberculosis in the State and more facilities are required.

I now turn to tourism. Somehow in Madras State, the Government is very indifferent to tourism. This State draws a large number of international tourists. During the last year, over a lakh and a half tourists came to this country. About 57,000 came to the State of Madras by rail, through airports and by sea. We earn a great amount of money from tourism but there are very few facilities available for tourists. Sir, our hotels are very inadequate. There are very few taxis for the tourists. And of them, very few are allowed to ply inter-State. For going around places of tourist interest we have very few coaches and other facilities. Accommodation is for high class people but there is none for middle and lower class people. There are very fine vegetarian hotels but we have not one fine western type of hotel for catering to high-class foreign tourists. The Government have been proposing to introduce five star hotels for the last ten years and I do not know when they will come up. I wish we had a Department of Tourism and a Tourist Development Council in Madras State so that we could earn a great deal on tourism.

I am glad that the Mahabalipuram Integrated Scheme is coming through with the Government's and the Central Government's resources. Mahabalipuram which draws thousands of tourists both domestic and external has no proper bus stand, has no public conveniences (only two in number) and many people go without adequate water supply. I do hope that more facilities would be provided in Mahabalipuram. I do not mean amenities for international tourists alone. We have, as I said, a large number of domestic tourists. We must also have cheap lodging places in different parts of our State for tourists.

Our emporia, Government emporia, are managed very poorly. We have beautiful stuff to sell. But display and salesmanship are lacking. We lose quite a lot of good trade this way. I also wish that there were a few luxury coaches and regular tours arranged for the tourists in the City of Madras. In our neighbouring States, in Mysore and Kerala, such facilities are available. They provide sufficient resources for this work by subsidies, etc.

I am glad to see that a beautiful Legislators' Hostel has been built and I hope that there will also be provision here for holding conferences and meetings. Not only that. I hope in this place will also be made provision for a shopping arcade and good restaurant. Sir, in the City of Madras, we have not one good place for holding meetings and conferences. Today, the Rajaji Hall which we, the

[Thirumathi Mary C. Clubwala Jadhav]

[5th March 1968]

voluntary organisations and others use, has increased its rental to 375 rupees. The Hon. the Minister for Public Works is aware of it. How can social workers and others afford to pay so much? I do hope that the Government will build a good centre for conferences and meetings. In fact, the Legislators' Hostel newly built would be the appropriate place for this.

Next, I would like to ask for Government assistance for social welfare agencies in a greater measure. We have received grants for social welfare agencies for very many years but from the last year many of the Government grants have been stopped. I very much regret to see this. To our letters to several Departments of Government in this connection, no reply has been received. I do not mean the Hon. Minister. She is prompt in replying but I mean other sources. I have one word to say about the Abhaya Nilayam, the short-stay home run by the Madras Vigilance Association for girls, which is in danger. It has been doing excellent service. But the Government have been giving a paltry grant of 7,600 rupees a year for its work. We are in rented homes. I would request the Government to give lands free to these social welfare institutions, and help them with building grants.

Now, I turn to obscene posters being exhibited. Last year, we social welfare organisations and other agencies took steps by persistent efforts to see that the obscene posters exhibited on Mount Road were removed. I would request the Hon. Minister to give representation to these associations on the Committee to be formed.

The All-India Food Council has been doing very good work in the field of cheap and nutritious food and also in running mobile extension work programmes for food production and treatment of food. But I am sorry to say that the aid and grant that the Government have been giving has been cut off. I appeal to the Hon. Minister for health humbly to see that this is restored to us.

Now I come to women's co-operatives. We have got in Madras City twelve women's co-operatives where we are selling all controlled goods and also food requirements. These are run by a Women's Committee and the Government has given us very good aid, with grants, etc. They have made good profit. The turnover is Rs. 1,000 a day. I would urge that we have more women's co-operatives in the States.

4-00 P.m. Lastly, Sir, I would like to draw the attention of the Ministry to this Legislature hall of ours. It is such a small room. Look at the gallery. We have no place there. We don't have a room to retire. For the last 20 years the Government have been saying that the hall will be improved and larger space would be there. But still we are where we were.

A word, Sir, about the state of the roads in the City of Madras. I am surprised that while we have such beautiful roads, in fact one of the most beautiful roads in the whole country, we have also many roads which are badly dug and badly maintained. There are lights only in half the number of streets and there are no lights in the rest,

5th March 1968] [Thirumathi Mary C. Clubwala Jadhav]

Even where there are lights, there are lights for quarter of a mile and then there are no lights for one or two miles. The pavements along the streets are still in a deplorable condition. I do not know how there are not more accidents with the roads and the pavements very badly maintained, pedestrians falling in the many potholes.

Then there is a large increase in the beggar population that has come into the City. You cannot move anywhere and there is no shopping centre, no hotel, no station, no temple which is not beset with a large number of these beggars and leper beggars particularly. I do hope that the Government would take steps to see that these beggars are not permitted to be on the streets and also that more leprosoria and homes for able-bodied beggars are constructed by the Government.

Thank you, Sir. You have presided over this House for the last five years with great dignity and given us great assistance. Thank you very much Sir.

I want also, in conclusion, to welcome the sixth lady Member of the House. We are very proud. We are now six lady Members in this House. It has never been to this extent. There were two, then four and five. And we have now six members and I welcome once again the sixth lady Member. And I hope we will have more lady members on the Treasury Benches as Ministers.

* **THIRU V. K. RAMASWAMY MUDALIYAR:** Mr. Chairman, Sir, the Hon. the Chief Minister has recently introduced the Budget. I have found to my surprise that there have been talk and also articles published in the papers that this Budget is a Budget without any fresh taxation proposals. I respectfully differ from this view because, immediately after the present Ministry took over the administration they have imposed lots of taxes to the tune of nearly Rs. 10 crores. Even a few days back we passed the Agricultural Income Tax Bill. Before that there was an increase in the bus tax, and also an increase on the tax of oils, gur, sugar and so on. So it cannot be said that it is a Budget without any fresh taxation.

Though money is absolutely necessary for developmental works, I am only concerned when I see taxes that are imposed on agriculturists. There has been a great increase in the agricultural income tax. I am afraid it will surely curb the enthusiasm of the agriculturists and production will certainly come down; unless proper incentives are given to them to step up production, there won't be any increase in agricultural production. Even though we want to increase production, we see that the agriculturists are put to lot of hardships. They are not getting their seed materials, pesticides and so on in time and in sufficient quantities. I am of opinion that though the tax on dry lands may go and will go, there should be some more reduction in the tax levied on wet lands. I am not for complete abolition lest it should interfere with the maintenance of records and the other work of the village officers.

[Thiru V. K. Ramaswamy Mudaliyar] [5th March 1968]

So far as production is concerned, I say that the cost of production has gone up considerably when compared to what it was in previous years. I can talk with practical authority as a practical agriculturist that the cost has gone up six times due to increase in cost of fertilizers, due to increase in the cost of labour, due to increase in the cost of oil and other essentials. I would, therefore, request Government to work out the cost of production on the farms they are having in different corners of the State—the Government have their own farms—and then fix the prices. The prices that are given are not at all very encouraging even though the other Governments on our borders—the Andhra and Kerala—are giving more. It should be possible for the Government to give something more by way of subsidy, or subsidise the supply of fertilizers and so on. I hope the Hon. Minister will consider the question in all seriousness and try to help the agriculturists as much as possible.

So far as loans are concerned, still it takes many months or even years to disburse the loans and the ryots do not get the loans in time. There are so many other difficulties coming in the way of the agriculturists. I am sure Government will pay sufficient attention to all these.

So far as Animal Husbandry is concerned, I see the work of the Department is far from satisfactory. The many incentives that the Government are giving are not at all forthcoming. The key centres are not functioning properly. The Department is not taking such active steps as they should. With regard to milk production also, the production has gone down considerably. I have been holding the view that there should be two or three farms very close to Madras City, that is, near about Chingleput and Sriperumbudur, the first having about 3,000 heads and the second about 2,000 heads, with a view to augment the supply of milk to the City. If two big cattle farms are started, I am sure it will go a long way to step up milk production. The former Minister in the old Ministry said that the Government were contemplating to start a cattle farm near Sriperumbudur. I do not know what has become of the proposal. I am sure the Government will now take up that proposal in all earnestness and start at least one farm with a view to augment the supply of milk to the city. So far as the Madhavaram -Milk Project is concerned, I am of opinion that a Committee should be at the helm of affairs instead of the Government putting it in charge of an I.A.S. officer who may not be in the know of things. Non-officials who are experts in the line must be chosen and a committee of such persons set up to manage the milk farms. That is my submission, Sir.

While I am one of those who feel grateful to the Government for having introduced the scheme of one rupee a measure of rice, I am of opinion that it should be extended to the whole of the Madras State instead of its being confined to two cities, Madras and Coimbatore. When I mention this, I am aware it may not be possible to extend it because of paucity of funds. When such is the case, I do not know how the Government are going to implement it throughout the State. The Hon. Minister himself recently said that it was not possible to extend it all through the State. When such is the case

5th March 1968]

[Thiru V. K. Ramaswamy Mudaliyar]

I would submit to the Government to consider whether it will not be advisable to cancel this scheme in the two metropolitan towns and spend the money so saved—it is likely to be to the tune of Rs. 5 to 10 crores—on developmental works with a view to setting up some industries, small scale as well as big scale industries. That will go a long way to improve our industrial base. Instead of spending so much money only at head-quarters and incurring the displeasure of the people in the rest of the State, I would advise the Government to have the scheme scrapped, if possible, and utilise the money for developmental purposes. If possible, they must extend the cheap rice scheme to the whole of the State. I am afraid it is not possible.

Sir, the law and order situation is not very encouraging. We find many industrialists and agriculturists are put to lot of trouble and hardship. Recently from the papers we found that in the Tanjore district there were so many agrarian troubles and even in industrial areas such as the Madras City many industries were obliged to reach a stage of closure or temporarily close their business. There were stay-in-strikes and such other things. Somehow or other, the Government must take it in all seriousness and settle the disputes and see that production both in the industrial and agricultural sectors is stepped up. There is plenty of capital in our country, especially in the Madras State but the capital is shy because the expected aid and help is not forthcoming from the Government.

If this situation is allowed to continue like this, I am afraid many industrialists will find it very difficult to run the industries. Also the agriculturists will find difficult to run their farms. I, therefore, request Government in all earnestness to look into this matter fully and take some remedial steps as quickly as possible. On this account, many industries, which should have come up, have not come up. The previous Government have started many industries, both big and small. Therefore, it should be possible for the present Government to give proper incentives and encouragement to the industrialists to start as many industries as possible.

4-10
p.m.

With regard to the minor irrigation schemes, though much amount has been spent, still it should be possible for the Government to spend still more money to repair all the tanks that have breached and also to repair all the tanks thoroughly before the next monsoon sets in.

So far as the major district roads and other roads are concerned, the Government have considerably cut down the grant, with the result, I am afraid, the roads will suffer. If the maintenance grant is cut down, I am afraid that it may not be possible for the Government to set right these roads afterwards, they will then require a huge amount of money for being set right. We will have to form only new roads if these roads are not properly maintained by Government by giving the usual and adequate grant. According to the Panchayats Act, all roads on which buses ply have to be taken over by Government, but the Government are still giving the same old grant that they were giving a few years back. When roads are formed, at the request of the public, buses are allowed ply.

[Thiru V. K. Ramaswamy Mudaliyar] [5th March 1968]

The moment, the buses start plying, the panchayats are not in a position to maintain those roads. There is a lot of wear and tear. The Government, as I said earlier, are giving the same amount of grant which they were giving some years before, though the roads have deteriorated completely on account of the plying of the buses and on account of the very good use of the roads by other traffic. It should also be possible for the Government to increase the grant as much as possible. They should give more maintenance grant, because the cost of maintenance has gone very high. Therefore, the Government should give serious consideration to this aspect of the question.

With regard to the Madras City Corporation, many hon. Members have spoken earlier. We find that the administration is not quite satisfactory. Papers are delayed, and there is a lot of complaint from the people that licences are not issued promptly. Many hon. Members have spoken about the mosquito nuisance and so on. The roads in the City have completely deteriorated. Of course, the Mount Road and the Poonamallee High Road have been taken over by the Government of India National Highways. They are maintaining them. But the lanes and by-lanes in other places have completely deteriorated. Even in Mount Road and other important roads, after the formation of stretches of road, the Electricity Board steps in and cuts up half the road in certain places. After their work, they do not put the road in the original condition. The Corporation authorities do this work afterwards. The Corporation authorities must be asked to set right the roads quickly.

With regard to education, I am glad that the Government are still expanding education. So far as our State is concerned, we have advanced in many respects. In the educational field, we are spending more than Rs. 50 crores. But at the same time, I see that the quality of education has gone down considerably. The quality of the teachers also has gone down. Sufficient supervision is absolutely necessary both in the schools and colleges, and the standard of education must be maintained. The administration in the Education Department must be toned up. The standard of education also must be high. This aspect of the question should be considered in all its detail.

Lastly, my submission is that there is inordinate delay in the disposal of papers in the departments of Government. The Government must come to the rescue of the public and see that the papers are disposed of as quickly as possible. Unless the administration is toned up, it may not be possible to expedite disposal of papers, and the public will be put to a lot of hardship. This is one aspect of the question which the Hon. Minister should pay attention to. This is all my submission, Sir.

*திரு. சி. பி. சிற்றரசு : மாண்புமிக் தலைவரவர்களே, 1968-69 வரவு செலவுத் திட்டத்தை மாண்புமிக் முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்த சபை முன்னாலே வைத்து அதைப்பற்றி நான்கு, ஐந்து உறுப்பினர்கள் தங்களுடைய கருத்தை அறிவித்துக் கொண்டதற்குப் பிறகு நானும் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் யார்,

5th March 1968]

[திரு. சி. பி. சிறந்தரசு]

யாருக்கு என்னென்ன நன்மைகள் கிடைத்திருக்கின்றன என்பதை எல்லாம் வைத்துப் பார்க்கின்றபோது இதில் எதுவும் குறை இல்லை என்று தான் கருதுகிறார்கள், எதிர்க்கட்சி நண்பர்கள் ஏதாவது சொல்ல வேண்டும் என்று கருதி ஏதோ சொல்லுகிறார்கள் என்ற அளவோடு அதை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறதே தவிர, உள்படியே அதிலே ஏதாவது சொல்லுவதற்கு தகுதியான அம்சங்கள் இருக்கிறதா என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். எந்த நேரத்தில் இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் இங்கே வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றால், 167 கோடி ரூபாய் ரயில்வே மூலம் வரும்பாதினும் சேர்த்து அதை மத்திய சர்க்காரில் “Fixed deposit” ஆக வைத்து, அதன் மேலே ஏராளமான வரி களைப் போட்டு மத்திய சர்க்கார் வரவு செலவுத் திட்டம் வரும்பொழுது இது வருகிறது. இதுவரையில் யார், யார் வாழ்க்கையிலே வசதிகள் பெற வில்லையோ அவர்களுக்கு எல்லாம் வசதிகளைத் தந்திருக்கிறது இந்த வரவு செலவுத் திட்டம். இதற்கு முன்னால் நம்முடைய நீனைக்கு எட்டிய வரையில் இப்படி ஒரு வரவு செலவுத் திட்டம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டதா என்பதில் நான் சந்தேகப்படுகிறேன். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ஒரு ரூபாயிக்கு ஒரு படி அரிசி போட்டு அதன் மூலம் ஏழு கோடி ரூபாயைச் செலவழித்து, தனியார் நடத்துகின்ற பள்ளிக்கூடங்களிலே வேலை செய்கின்ற ஆசிரியர்களுக்கு எல்லாம் சம்பள விகிதத்தை அதிகமாகக் கொடுத்து, அதன் பிறகு கூட 74 இலட்சம் ரூபாய் மீதியிருக்கிறது என்று போட்டிருக்கிறார்கள். நம்முடைய எதிர்க்கட்சி நண்பர்கள் பேசுகிறபோது ஏற்கனவே வரி போட்டுவிட்டார்கள் என்று எல்லாம் குற்றம் சாட்டினார்கள். இருக்கின்ற பிச்சினை எல்லாம் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்திலே உண்டா, என்பது தான். இதற்கு முன்பு எப்பொழுது என்பதில்லை. இதை நீனைக் கின்ற பொழுது ஓராயிக்கும், ஆட்டுக்குட்டிக்கும் ஏற்பட்ட தகராறு போல் தான் இருக்கிறது. மேலும், இதை நீனைக்கும் பொழுது எனக்கு ஒரு கதையே ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. அதாவது ஒரு குருடன் கதை. ஒரு கட்டையிலே வேலை பார்த்து ஒருவனுக்கு நன்றாகக் கண் தெரியும். ஆனால், அவன் எப்பொழுது வீவு கேட்டாலும் அவனுடைய முதலாளி கொடுப்பதில்லை. எனவே, அவன் வீவு வேண்டுமென்று கருதி, வேலைக்குப் போனதும் கண் தெரியாதவன்போல் பாவனை செய்தான். உடனே அந்த முதலாளிக்கு அதிசயம் ஏற்பட்டு, நேற்று வரை நன்றாக இருந்தானே, இன்று திடீர் என்று கண் தெரியாமல் போய்விட்டது என்கிறானே என்று நீனைத்து, அவனோடு ஒரு ஆனை அனுப்பி ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பி வைத்தார். அங்கு சென்றதும், அந்த டாக்டர் போர்டிலே இருக்கும் எழுத்துக் களைப் பார்த்து அது என்ன எழுத்துக்கள் என்று சொல் என்றார். உடனே அந்த வேலைக்காரன் எழுத்துக்கள் எங்கே இருக்கிறது என்று கேட்டான். போர்டிலே இருக்கிறது என்றார் டாக்டர். போர்டு எங்கே இருக்கிறது என்று கேட்டதும், அது சுவற்றிலே இருக்கிறது என்று டாக்டர் கூறினார். உடனே அவன் சுவர் எங்கே இருக்கிறது என்றான். சுவர் கட்டடத்துக்குள்ளே இருக்கிறது என்று டாக்டர் மறுபடியும் சொன்னதும், கட்டடம் எங்கே இருக்கிறது என்று அவன் திருப்பிக் கேட்டதும், இவனுக்கு அதிக ஆபத்து வந்து விட்டது என்று டாக்டர் கருதி அவனுக்கு மருந்து போட்டு அவனை அனுப்பி விட்டார். மறுநாள் மாலை அவன் ஒரு சினிமா கொட்டகையிலே உட்கார்ந்திருக்கிறான். அவன் உட்கார்ந்திருப்பதற்குப் பக்கத்திலே ஒரு இடம் காலியாக இருந்ததால், முதல் நான் அவனைப் பரிசோதித்த டாக்டர் அவர்கள் வந்து அவனுக்குப் பக்கத்திலே உட்காருகிறார். உடனே பக்கத்திலே இருந்தவனைப் பார்த்து, அட, இவன் நம்மிடம் நேற்று கண் தெரியாத போல் பாசாங்கு தானே செய்திருக்கிறான் என்று நீனைக்கும் பொழுது, உடனே அந்த காரியவாதி குருடன் அந்த டாக்டரை மறுபடியும் எமாற்றிவிட வேண்டுமென்று கருதி, இந்த பஸ் எப்பொழுது போகும் என்று கேட்டான். உடனே டாக்டர் இது சினிமா கொட்டகை தானே ஓடிய, இது பஸ் இல்லை என்று சொல்ல, அவன் நான் நெல்லுருக்கு பஸ்ஸிலே போகவேண்டுமென்று சொன்னேன், இங்கே கொண்டு வந்து உட்கார வைத்துவிட்டார்களே என்று குறைபட்டுக்கொண்டு, நான் வருகிறேன் என்று புறப்பட்டு வெளியே வந்துவிட்டானாம்.

[திரு. சி. பி. சிறந்தரசு]

[5th March 1968]

4-20
p.m.

அந்த மாதிரி, குருடன் தடவிப் பார்த்த கதையாகத் தான் முடிந்திருக்கிறது. அடுத்து, இதைச் சொல்கிறபோது காங்கிரஸ்காரர்கள் வருத்தப்பட்டிருக்காது. ஒரு சட்டத்தை எதிர்ப்பதன் மூலம் நன்மை கிடைக்கும், 5, 6 நூற்றாண்டுகளாக ஏற்பட்ட தீமை, சட்டத்தை எதிர்ப்பதன் மூலம், சட்டத்துக்கு ஒத்துழையாததன் மூலம் ஒரு நன்மை கிடைக்கும் என்று இந்த நாட்டுக்குப் போதித்தார் காந்தியார். இங்கிலாந்து நாட்டுக்கு போதித்தார் சார்லஸ் பிராட்லா, ரஷ்ய நாட்டுக்கு போதித்தார் லெனின், அயர்லாந்து நாட்டுக்கு போதித்தார் டிவேலரா, இத்தாலி நாட்டுக்கு போதித்தார் மாஜினி கரிபால்டி, ஜெர்மனி நாட்டுக்கு போதித்தார் ஹிட்லர்—அவன் ஒருவன் தான் தோல்வி அடைந்தான். பிரிட்டிஷ் பார்லிமெண்டில் சார்லஸ் பிராட்லா என்பவர் மூன்று முறை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். ஒவ்வொரு தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிற உறுப்பினரும் பைபிள் மேல் சத்தியம் செய்ய வேண்டும். ஒரு முறை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அவர் பைபிள் மேல் உறுதிமொழி எடுக்க மாட்டேன் என்று சொன்னார். உடனே வெளியே போ என்னார்கள். வெளியே போய் மறுபடி தேர்தலில் நின்று ஜெயித்தார். இப்போது என்ன சொல்கிறாய் என்று கேட்டார்கள். இப்போதும் எடுக்க முடியாது என்று சொன்னார். மூன்றாவது முறை தேர்தல் வந்தது. மூன்றாவது முறையும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அதன் பிறகு பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு வேறு வழியில்லாமல், அவர் பைபிள் மீது உறுதிமொழி எடுக்காமலேயே பார்லிமெண்டுக்கு அங்கத்தினர் ஆனார் என்பதை எஸ். பி. அய்யர் போட “The Politics of Mass Violence in India” என்ற புத்தகத்தில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இதை எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால் அந்த நிலைமை தான் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. நண்பர்கள் சொன்னார்கள். ஏதோ ஜனநாயகம் பாதுகாப்பு இல்லாமல் போய்விட்டது, ஆகையினால் ஜனநாயகப் பாதுகாப்பு இல்லாமல் 25-ந் தேதி குண்டு வெடிக்கும் என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். ஜனநாயகம் இல்லாதிருந்தால், இந்தச் சபையில், அந்தச் சபையில், ஜனநாயகம் உள்ள பார்லிமெண்டில் ஜனநாயகம் சர்க இருந்தது, அதற்கு எப்படியோ உயிர் கொடுத்து காப்பாற்றி யிருக்கிறோம். எங்கே ஜனநாயகம்? இங்கே இருக்கிற இந்த அம்மையாரை கைக் குழந்தையுடன் சிறையில் தள்ளினார்கள். காரணம் சொன்னார்களா? நண்பர் கோவிந்தசாமி அவர்களை கையில் விலங்கிட்டுக் கொண்டு சென்றார்கள், காரணம் சொல்லப்பட்டதா? நண்பர் என். வி. நடராஜனை கையில் விலங்கிட்டுக் கொண்டு சென்றார்கள், காரணம் சொன்னார்களா? நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடர்ந்த 3 நாட்களுக்குப் பிறகு, நான் என்னுடைய மகளைப் புதைத்து விட்டு வந்த அரை மணி நேரத்திற்கெல்லாம் கைது செய்யப்பட்டேன். நீங்கள் என்ன காரணம் சொன்னீர்கள்? இரவு 12 மணிக்குக் கைது செய்து பிறகு 10 நாட்கள் வைத்திருந்துவிட்டு மறுபடியும் விட்டுவிட்டீர்கள். ஏன் இரவு 12 மணிக்குக் கைது செய்தீர்கள் என்றால், இரவு 12 மணிக்கு சுதந்திரம் வாங்கிய காரணம் தான். பகலில் வாங்கியிருந்தால் பகலில் கைது செய்திருப்பீர்கள்.

அடுத்து இந்த சர்க்கார் சிக்கனத்தைப் பற்றியது. கிளாட்ஸ்டன் என்று ஒரு முதலமைச்சர் இங்கிலாந்தில் இருந்தார். அந்த முதலமைச்சர் எப்போதும் 3-வது வகுப்பில் தான் பிரயாணம் செய்தார். ஏன் இப்படி 3-வது வகுப்பில் பிரயாணம் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்ட போது, 4-வது வகுப்பு இல்லையே, அதனால் தான் 3-வது வகுப்பிலேயே போகிறேன் என்றார். அதற்குப் பிறகு காந்தியார் சிக்கனமாக இருந்தார். காந்தியாருக்காக இங்கிலாந்தில் சட்டமே மாற்றப்பட்டது. லண்டனில் காந்தியாருக்காக சட்டமே திருத்தப்பட்டது என்பதை நாம் மறப்பதற்கில்லை. மன்னர்பிராணைப் பார்ப்பதற்கு யாரும் சட்டை போட்டுக்கொண்டு தான் போக வேண்டும் என்பதை மாற்றி, காந்தியார் மட்டும் சட்டை இல்லாமல் மேல் துண்டோடு மன்னரைச் சந்திக்கலாம் என்று திருத்தினார்கள். பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் சட்டங்கள் மாறவில்லையா? இதை எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால், வரவர மோசமான நிலைமை வளர்ந்து வருகிறது. எங்கே பார்த்தாலும் கிளர்ச்சிகள், இந்தியாவில் ஏற்பட்ட பெரும் ரகசிகள் இன்னும் மாறவில்லை, இந்தி வேண்டாம் என்றார்கள்

5th March 1968]

[திரு கி. பி. சிறந்தரசு]

இங்கே, விட்டார்களா? குடியரசு அமெரிக்காவில் ஜெபர்ஸன் சொன்னான். அடுத்த தலை முறை பிரச்சினையை இந்தத் தலைமுறை தீர்ப்பது கூடாது, அதை தீர்மானம் செய்வது நமக்கு அடுத்த தலைமுறை தானே தவிர, நமக்கு அந்தத் தகுதி இல்லை என்று சொன்னான். எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால், காந்தியார் வழியை நாம் பின்பற்றுகிறோமா இல்லையா என்பதல்ல, காந்தியார் சிலை எப்படியிருக்கிறது என்பதைத் தான் விமர்சனம் செய்துகொண்டிருக்கிறோம். காந்தியாரைப் பின்பற்றும் கொள்கையில் நாங்கள் யாருக்கும் எந்த விதத்திலும் சமூகநீதவர்கள் அல்ல. இங்கே அமைச்சர் உட்கார்ந்து இருக்கிறார் * * * * *

இவர் இங்கே ஆத்திரத்தோடு இப்படி கேட்டிருப்பதை வெளியே கேட்டிருந்தால், மக்கள் இவரை விடமாட்டார்கள். இங்கே பக்தவத்சலம் முதலமைச்சராக இருந்தபோது, 10 நாள் கோபமாக இருந்தால் 10 நிமிடமாவது சிரித்துக்கொண்டிருப்பார். அவர் “எங்ஙன அசைக்கமுடியுமா உங்களால், முடிந்தால் ஒரு கை பாருங்கள்” என்றெல்லாம் சொல்கிறபோது, நான் அந்தப் பக்கத்தில் தான் இருந்தேன். அப்போதும் கூட, அவர் ஒரு அமைச்சர் என்ற முறையிலே, நாங்கள் அதைப் பொறுத்துக்கொண்டோம். அவதூறான வார்த்தைகள் சொல்லவில்லை. பர்லிமெண்டரி வார்த்தையைத் தான் பயன்படுத்தினோம். இப்போது நீங்கள் கையாளுவது போன்ற முறையை நாங்களும் கையாண்டால் என்ன சொல்லீர்கள்? அப்போது சொல்லீர்கள் ஜனநாயகம் செத்துப்போய்விட்டது என்று. நேற்று இங்கே நடந்தது ஜனநாயகம் என்று ஒப்புக்கொண்டால், இது தான் ஜனநாயகம் என்றால், அறிவோடு சொல்லுங்கள், நாங்கள் இந்த ஜனநாயகம் இருப்பதா அல்லது அபிவிதா என்பதை எங்களால் பார்க்கத் தெரியும். எதற்காகச் சொல்கிறோன் என்றால், வரவு-செலவுத் திட்டம் ஒரு “க்ளோரபார்ம்” என்று எழுதியிருக்கிறார்கள். மயக்க மருந்தான் “க்ளோரபார்ம்” என்பதற்கும், மற்ற மருந்துக்கும் வித்தியாசம் இல்லையா? இந்த மருந்தை ஒருவனுடைய மூக்கில் இழுக்கச் சொல்லி பிறகு 1, 2, 3 என்று எண்ணச் சொல்லுவார்கள். பத்து வரையிலும் எண்ணவேண்டும். இரண்டாவது முறையும் எண்ணச் சொல்வார்கள். மூன்றாவது முறை எண்ணும்போது, 1, 2, 3 சொல்லி நிறுத்தி விடுவான். அதன் பிறகு காள் அவனுக்கு அறுவை சிகிச்சை செய்வது படிக்கம். ஆனால் இப்போது இருக்கிற நிலைமை அப்படி அல்ல. “பிராஷ் லைட்”வை அவன் முகத்துக்கு நோக்கி விடப்பார்கள். அந்த வெளிச்சத்தைப் பார்த்தால் அவன் மயக்கமாடி விடுகிறான் என்பதை நான் நேரிலேயே பார்த்திருக்கிறேன். நேற்று ஆங்கிலத்தில் பேசிய அம்மையார், சத்தியமூர்த்தி மகள், மாண்புமிகு லக்ஷ்மி சிறுஞ்ஞமூர்த்தி அமைச்சர் கோவிந்தசுராமியைப் பார்த்துச் சொல்கிறார் “இன்னஸண்ட் அண்ட் இக்னாண்ட்” என்று. இந்த இரண்டுக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம்? இன்னஸண்ட் என்றால் அறியாமை, இக்னாண்ட் என்றால் முட்டாள்தனம். அவரே இப்படி வார்த்தையைப் பயன்படுத்தினால், தியாகராஜனைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமா? அவருக்கு அவ்வளவுதானே கருத்து இருக்கும்? ஆகையினாலே, அந்தமாதிரி ஒரு வரம்புக்கு அதிகமாகப் போக வேண்டாம் என்று நான் மெத்த பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். பத்திரிகையில் இந்த வரவு-செலவு பற்றி எழுதினார், டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரி. இந்தத் தடவை 20 கோடி ரூபாய் துண்டு விழப்போகிறது என்று எழுதினார். பொருளாதார மேதையாக இருந்த டி. டி. கே. இப்படிச் சொல்கிறார். அதே டி. டி. கே.யை இப்போது பாராட்டி விரோதம் கொடுத்து, இப்போது உங்களுடைய கருத்தைச் சொல்லுங்கள் என்றால், என்ன சொல்வார். என் கணக்கு தப்பு என்று தானே அவர் சொல்லியாக வேண்டும்? அவர் சொன்னதை பத்திரிகை நிறைய போட்டிருக்கிறார்கள். அது தேவையற்றது.

மாஜிஸ்ட்ரேட் குடும்பத்தோடு முசல் வகுப்பில் பிரயாணம் செய்கிறார். எவன் திருட்டுத்தனமாக போகிறானோ அவனைப் பிடித்து தண்டிக்க வேண்டிய நீதிபதி, மாஜிஸ்ட்ரேட்டே இந்தக் கதி என்றால் மற்றவர்கள் கதி என்ன? இதைக் கேட்டால் நீங்கள் திராவிட நாடு பிரிவினை கேட்பீர்கள் போலிருக்கிறதென்றால் நாங்கள் ஏன் கேட்கிறோம். நீங்கள்தான்

[திரு. சி. பி. சிற்றரசு]

[5th March 1968]

கொடுக்கப்போகிறீர்களோ என்னவோ, காலம் தான் பதில் சொல்லும், எங்கே இருக்கிறது ஏக இந்தியா? 14,000 சதுர மைல் சைனூக்காரனிடம், கட்சை பாகிஸ்தானிடம் கொடுத்து விட்டு, காஷ்மீர்காரனும் அந்தப் பக்கம் போனால் என்ன செய்வதென்று ஒரு ரூபாய்க்கு ஸோப் வாங்கி 8 அணு விற்று விடுகிறீர்கள்.

4-30
p.m.

திரு. கே. ராஜாராம் : கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் நீங்கள் என்று சொல்வது சபைத் தலைவரைக் குறிக்கும் என்று நினைக்கிறேன். சபைத் தலைவர் மீது குற்றம் சாட்டக்கூடாது.

திரு. சி. பி. சிற்றரசு : காங்கிரஸ் தலைவரைச் சொல்லுகிறேன். எதிரில் இருப்பதால் உங்களை என்று சொல்லுகிறேன். ஆகவே தான் காங்கிரஸ் மெம்பர்கள் வலியுறுத்துவது எவ்வளவு பேருக்கு பூச்சாண்டி காட்டுகிறார்கள். மாணவன் இந்தி வேண்டாமென்று சொல்ல என்ன காரணம்? சட்டத்தைப் பாருங்கள். Hindi or English என்றிருக்கிறது. இந்தி அண்டு இங்கிலீஷ் என்றிருக்கிறதா. இந்தி அல்லது ஆங்கிலம். ஆங்கிலம் வை, இந்தி வேண்டாம். உடனே உறுப்பினர் கிளர்ந்து மத்திய சர்க்காருக்கெதிராக தீர்மானம் போட்டுவிட்டார்கள். தீர்மானத்தில் காங்கிரஸ் மெம்பர்கள் வாய் மூடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்படியானால் ஒப்புக்கொண்ட மாதிரி அர்த்தமில்லை? இராமாயணத்தில் பார்க்கலாமே. இராமனை தசரதன் காட்டிற்குப் போகச்சொன்னான்? தசரதன் சொல்லவில்லை. பித்ருவாக்ய பரிபாற்னம் என்று எப்படிச் சொல்லுகிறான். தசரதன் சொல்லவில்லை. தசரதன் எதிரில் கைகேயி இராமனைக் கூப்பிட்டுச் சொன்னான். “உன் தந்தை தசரதன் உன்னைக் காட்டிற்குப் போகச் சொன்னான்” என்று கைகேயி சொல்லுகிறபொழுது தசரதன் வாய் மூடி இருந்தான். ஒன்றும் பேசவில்லை. அந்த நிலைமைக்கு காங்கிரஸ் நண்பர்கள் ஒன்றும் பேசாமலிருக்கிறார்கள். உடன்பட்டுவிட்டார்கள். எதிர்த்தாலும் பரவாயில்லை. எதிர்க்கும் படையில் நண்பர் இருக்கிறார். அதற்குச் சொல்லவில்லை. மாணவர்கள் கிளர்ச்சி என்றால், உடனே தீர்மானம் வருகிறது. மாணவர்களின் எதிர்க்காலம் எப்படியென்று கருதக்கூடியவர்கள், இதைச் செய்தால் கஷ்டம் ஏற்படுமென்று பெரியவர்கள் தெரிந்தகொள்ளவேண்டியது. பெரியவர்கள் இந்த மாதிரி புத்தி சொல்லவேண்டும். படிக்காமல் பரீட்சை எழுதப் பார்க்கிறார்கள். எப்படி கல்யாணம் செய்து கொள்ளாமல் குடித் தனத்தை நடத்துவது? இஷ்ட பாடம் என்று நீங்கள் தான் சொன்னீர்கள். பரீட்சை எழுத வேண்டாமென்று நீங்கள்தான் சொன்னீர்கள். இந்தி கேள்வித்தான் கொடுப்பதா? கிரேக்கம் ஒரு பரீட்சை, பைத்தியக் கார நாட்டில் நடக்குமா? படிக்கத்தான் வேண்டாம். போதிய அறிவு பெறவேண்டாமா? 10 கேள்விக்கு இரண்டிற்காவது பதில் சொன்னீர்கள். வேண்டாமா? Criminal waste தண்டம் செலவழிக்கும் பணம். அச்சடிக்கும் கேள்வித்தான், மாணவன் படிக்கும் லட்சணம் எல்லாம். இந்த நிலைமையில் இந்தி பரீட்சையை எப்படியாவது தணிப்பது. ஆங்கிலேயன் நமக்கு என்ன மாமாவா, மச்சானா, ஆசைப்படுவதற்கு 2,400 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஏதென்ஸ் நீதி மன்றத்தில் சாக்ரடீஸ் கிரேக்கத்தில் பேசினான், ஆங்கிலத்திலா? காங்கிரஸை ஆரம்பித்தது ஹ்யூம் என்ற வெள்ளைக்காரன்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : கனம் அங்கத்தினர் பட்ஜெட்டின் பேரில் பேச வேண்டும்.

திரு. சி. பி. சிற்றரசு : ஆகவே, அந்த மாதிரி நினைக்கிறபோது ஆங்கிலம் என்று சொல்லுவது மொழியைப் பற்றித் தான். மற்றப்படி ஆங்கிலத்தின் மீது தனியான அன்பு இல்லை. அறிவுக் கண்களைத் திறந்திருக்கிறது. விஞ்ஞானத்தை போதிக்கிறது. அப்படி ஏதாவது தடை இருந்தால், இரண்டு மூன்று மொழி கற்றவர்கள் வேறு கற்கலாம். தடை இல்லை. இந்த ஒரு கிளர்ச்சியால் ஏற்பட்ட விபரீதம், தகராறு, திண்டுக் கல்லில், திருநெல்வேலியில் 10 நாட்களுக்குப் பிறகு சொல்லுகிறார்கள். வாபஸ் ஆகி விட்டது என்று. எங்கள் பத்திரிகைக்காரன் போடாவிட்டால் போகிறான். காங்கிரஸ் போட வேண்டாமா? ஆகவே, இவற்றைச் சேர்த்துப் பார்க்கிறபொழுது தான் ஒரேயடியாக எந்த கட்டத்திலும் எந்த நேரத்

5th March 1968]

[திரு. சி. பி. சிற்றரசு]

திலும் இந்த இல்லை. தமிழும் ஆங்கிலமும் தான். அதையும் முயற்சி செய்து பார்ப்போமே. அடிக்கடி ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழ்ச் சொல் வரவில்லையா? நம் நாடு. நம் பிள்ளை நாடு. நாளங்காடி நான் பிள்ளை அங்காடி. டே மார்க்கெட். டெய்லி மார்க்கெட், நைட் மார்க்கெட், டெய்லி மார்கெட், வெறும் நாளங்காடி என்பது சரியல்ல. இதில் குற்றம் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் இருக்கட்டும். எதைச் செய்தாலும் குற்றம் சொல்லாத மனிதனில்லை. இராமசாமி படையாச்சி சொன்னார். “ஐயா எங்கள் சமுதாயம் போயிற்று, வன்னியர்கள் களோஸ் ஆகிவிட்டார்கள்” என்று. இவர் வன்னியர் இல்லையா? எந்தக் கட்சியிலிருந்தாலும் இவர் வன்னியர் தான். அவர் சொல்லுகிறார். இடெல்லாம் தெரிய வில்லை. நாங்கள் முதலியாரையும் நாயுடுவையும் எடுத்துக்கொண்டோமே. ஆளுக்கு ஒன்று கொடுத்திருக்கிறோம். ஏன்? கலப்பு மணம் செய்யப் போகிறோம். கொஞ்சம் பரந்த உள்ளத்துடன். குற்றச்சாட்டுகள் சொல்லக் கூடாதின்றல்ல. அதை விமர்சிக்கத் தான். மாமன்றம் இருக்கிறது வார்த்தைகளை அவ்வளவு பெரிதாக விடாதீர்கள். நல்லதல்ல ஏன்? முதலமைச்சர் அண்ணா இருக்கிறார். பிரதமர் இந்திரா இருக்கிறார். காங்கிரஸில் திரு. இராஜாராம் நாயுடு கொஞ்சம் நல்லவர் மட்டுமல்ல, மிகுந்த நல்லவர். காமராஜர் மீது எங்களுக்கென்ன கோபம்? காங்கிரஸ் நண்பர்களுக்கு சிலை வைத்ததுண்டா காங்கிரஸ் கட்சி. உலகத்தில் மூன்று “கே”. ரஷ்யாவில், அமரிக்காவில், இந்தியாவில். ரஷ்யாவில் குருஷேவ், அமெரிக்காவில் கென்னடி, இந்தியாவில் காமராஜர். இருக்கட்டும். யார் யார் சமுதாயத்திற்கு வேலை செய்கிறார்களோ அவர்களுக்கு சிலை வைப்போம். சிலைகள் அதிகமாக வைக்க என்ன காரணம்? வைத்தால் சோறு கேட்கிறதா! காலையில் இடலி கேட்கிறதா? ரொம்ப செலவா! நிர்வாகச் செலவு ஒன்றுமில்லை 18,20,000 ஆனால் என்ன?

திரு. கே. பாலசுப்பிரமணிய அய்யர் : காக்கை உட்காருகிறது.

திரு. சி. பி. சிற்றரசு : அந்த மாதிரி சொல்லவில்லை. இந்த வரவு செலவு நாட்டிற்கு வளர்ச்சியைத் தந்திருக்கிறது. இந்த மாதிரி ஒரு பட்ஜெட் ஆளுவதற்கு பயிற்சி இல்லாத நீங்கள் இவ்வளவு அருமையாக செய்திருக்கிறீர்களே என்று பத்திரிகைக்காரன் பாராட்டி இருக்கிறான். இன்று ஓராண்டு சரியாக முடிகிறது. ஆகவே, நாம் சிறிய குழந்தை கூட புத்தசாலித்தனமாகப் பேசினால், கெட்டிக்காரக் குழந்தை என்று சொல்லுகிறோம். அந்த நிலைமையில் தான் இதை வைத்துப்பார்க்கவேண்டும். இருந்தாலும் மனிதனின் தேவைகள் அதிகமாக ஆக கிளர்ச்சிகள், துப்பாக்கி, அடக்குமுறை கலாட்டா வருகிறது. அங்கத்தினர் காந்தியார் அவர்களைப் பற்றிப் பெருமையாகச் சொன்னார்கள்.

“In the midst of darkness light persists. In the midst of death life persists. In the midst of hatred, love persists” இருளுக்கு மத்தியில் ஒளி நீங்காமலிருக்கிறது. சாவுக்கு மத்தியில் வாழ்வு நீங்காமலிருக்கிறது. பகைமைக்கு மத்தியில் நட்பு இருக்கிறது. என்று உங்கள் முன்னால் சொல்லி என் உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

*திரு. கே. கே. கோதண்டராமன் : கணம் மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, இந்த நிதி நிலை அறிக்கையின் மீது கலந்துகொண்டு உரையாற்றுவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். எனக்கு முன்னால் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சில கருத்துக்களை காங்கிரஸ் கட்சியினருக்கு எடுத்துக் கூறினார்கள். நல்லவைகளை எடுத்துக்கொள்வதற்கு நாங்கள் தயாராக இருக்கிறோம். ஆனால் அதே சமயத்தில் மாண்புமிகு உறுப்பினர் தியாகராஜன் அவர்கள் தகுதியில்லை என்ற சொல்லைச் சொன்னது குறித்து அவர்கள் மிகவும் உணர்ச்சி வயப்பட்டுப் பேசினார்கள். அது நேற்றே முடிந்த விவகாரம். அதை இன்று அவர்கள் இந்தப் பேரவையில் மீண்டும் கிளப்பினார்கள். அப்படி தியாகராஜன் சொன்னது சரி என்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் அதே சமயத்தில் அவர்கள் மிகவும் உணர்ச்சி வயப்பட்டு பேசும்போது, மாண்புமிகு உறுப்பினர் தியாகராஜன் நேற்று உணர்ச்சி வசப்பட்டதில் ஆச்சரியமில்லை.

[5th March 1968]

திரு. சி. பி. சிற்றரசு : அசிங்கமாக ஒன்றும் பேசவில்லை.

4-40
p.m.,

திரு. கே. கே. கோதண்டராமன் : காங்கிரஸ் கட்சியில் இருப்பவர்கள், மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்கள் கருதுவது போல, மக்களுக்குச் சரியாக சேவை செய்யாததால், இன்று எதிர் வரிசையில் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். சற்று நேரத்திற்கு முன்னால் கூட எங்கள் தலைவர் வார்த்தையில் எதிர்க்கட்சி என்று வந்தது. ஆகவே மறுவரிசைக்கு வந்த பிறகு அந்த வரிசையில் இருந்தவர்கள் சற்று உணர்ச்சி வருவது இயற்கை. அவர்கள் உணர்ச்சி வயப்படுவதும் இயற்கையாகும். இந்த புறத்தைத் தள்ளிவிட்டு நீங்கள் உணர்ச்சி வயப்படாமல், அன்போடு இருந்து வர வேண்டியதை நாங்கள் எதிர்பார்க்கிறோம்.

மாண்புமிகு திரு. எம். முத்துசாமி : “செலிக்கைப்பச் சொற்பொறுக்குப் பண்புடை வேந்தன் கலிகைக் கீழ்த் தங்கும் உலகு” என்ற வள்ளுவரின் வாக்கைத் தெரிந்துகொண்ட பிறகு தான் நாங்கள் அமைச்சர் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு இருக்கிறோம். அமைச்சர்களே பற்றிச் சொல்வதால் அமைச்சர்களுக்கு ஏதும் பந்தமில்லை. ஆனால் நீண்ட பாரம்பரியத்தை உடைய இந்த அவைக்கு ஊறு வரக்கூடாது என்பதால் ஏற்பட்ட விவாதமே மதிப்பிற்குரிய நண்பர் சிற்றரசு அவர்கள் இங்கே குறிப்பிட்டதாகும். மீண்டும் அது பற்றிய விவாதம் தொடர வேண்டாம். நேற்று முடிந்து போன சம்பவத்தை மீண்டும் விவாதிக்காமல் இந்த அளவோடு நிறுத்தி விடவேண்டுமென்று கனம் உறுப்பினர் அவர்களைப் பணிவோடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. கே. கே. கோதண்டராமன் : அமைச்சர் அவர்களுடைய ஆறுதலுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

திரு. கே. ராஜாராம் : நான் மாண்புமிகு உறுப்பினர் சிற்றரசு அவர்கள் பேசியபோதே குறுக்கிடவேண்டுமென்று நினைத்தேன். நல்ல எண்ணத்தான். ஏனென்றால் அவர் சொல்லும்போது இதைச் சொல்லவேண்டாம், நேற்று முடிந்து விட்டது, இது காரணமாக தனியாக அமைச்சரைக் கண்டு அவரைத் திருப்தி செய்து விட்டேன் என்று சொல்லலாம் என்று நினைத்தேன். அவர் மிகவும் உணர்ச்சி வயப்பட்டு பேசும்போது நான் சொல்வது தவறு என்று நினைத்து பொறுமையோடு பேசாமல் உட்கார்ந்து விட்டேன். இனி உறுப்பினர் கோதண்டராமன் அவர்களையும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்தப் பேச்சை விட்டு விடுங்கள். அமைச்சர் அவர்கள் நேரில் போய் பார்த்து திருப்தி செய்துவிட்டு வந்துவிட்டேன். ஆகவே, இனிமேல் நீங்கள் யாரும் பேசவேண்டாம், மேலும் மேலும் புண்படுத்தவேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

திரு. கே. கே. கோதண்டராமன் : அடுத்தபடியாக, இந்த விவாதத்திலே இந்த நிதி நிலை அறிக்கையிலே, வரவு-செலவு திட்டத்திலே புதுமையிலலை என்று காங்கிரஸ்காரர்கள் சொல்வது நியாயம் என்பதை நானும் ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஏனென்று சொன்னால், வரியில்லை என்ற ஒரு நிலைமை எல்லோரும் எந்த நிலையிலும் வரவேற்கத் தக்கது. வரியில்லாத ஒரு வரவு செலவு அறிக்கை மக்களுக்கு மகிழ்ச்சி தரும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அதைப்பற்றி காங்கிரஸ்காரர்களோ, மற்ற கட்சியினரோ ஏன் வரி போடவில்லை என்று கேட்க மாட்டார்கள். அது இந்த நாட்டின் பாரம்பரியமாக வந்த நிலை தான். ஆனால் அப்படிச் சொல்லும்போது இடையிலே அவர்கள் கூட நண்பர் சிற்றரசு அவர்கள் கதை சொன்னார்கள். குருடன் கதை. அதுபோல தேடிக்கண்டு பிடிக்க வேண்டியது எதிர்க்கட்சியின் கடமை. வரியில்லை என்று சொன்னால், இடைக்காலத்தில் விவசாய வருமான வரியை உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்ல. கரும்பு விவசாயிகளுக்கு விற்பனை வரி இடையிலே உயர்த்தப்பட்டு, கரும்பு விவசாயிகள் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். கரும்பு விவசாயம் இந்த ஆண்டு நல்ல மகசூல் பெற்றது உண்மை. அவர்களுக்கு நல்ல லாபம் வந்தது உண்மை என்பதை மறுக்கவில்லை. ஆனால் அது வருடா வருடம் அந்த மாதிரி லாபம் தருவதில்லை. அவர்கள்

5th March 1968] [திரு. கே. கே. கோதண்டராமன்]

மிகவும் தொல்லைக்கு ஆளாகிறார்கள். ஒன்றுமே விளையாத வருடங்களும் உண்டு. சில வருடங்களில் வெட்டுக் கூலி கூட கிடைக்காமல் அப்படியே விட்டுவிடுகிற நிலைமையும் உண்டு. விவசாயத்தில் அனுபவம் மிக்க அமைச்சர்களுக்கு இதெல்லாம் நன்கு தெரியும். இது சீட்டாட்டத்தைப் போன்றது. ஒரு சில ஆண்டுகள் ஏறுவதும், இறங்குவதும் வழக்கம். ஒரு வருடம் நிறைந்த லாபம் வரும். அடுத்த தடவை வெட்டுக்கூலி கூட கிடைக்காமல் போகும் நிலைமை வரும். ஆகவே இந்த அரசாங்கம் கரும்பு விவசாயிகளுக்கு இந்த விற்பனை வரி போட்டிருப்பது மிகவும் அவர்களை இன்னல்களுக்கு ஆளாக்குகிறது. விவசாயிகள் சில இடங்களில் மிகவும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். ஜில்லாவை விட்டு ஜில்லா செல்லும்போது இடையில் வேறு வரி போடவேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். இதனால் ஏற்படும் துன்பம் சொல்ல முடியாததாகும். ஆகவே, இதனால் வரும் வருமானம் எவ்வளவு என்று என்னால் இப்போது சொல்ல முடியாவிட்டாலும் அதை எதிர்பார்க்காமல் ரத்து செய்யக் கோருகிறேன். விவசாயிகளின் துன்பத்தை எண்ணும்போது இதனால் வருகிற வருமானம் பெரிதல்ல என்று நான் கருதுகிறேன். ஆகவே, இந்த வரி ஜில்லாத் நிலைமை இருந்தால் விவசாயிகளுக்கு மிகவும் உதவியாக இருக்கும். முன்னால் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் எத்திராஜுலு அவர்கள் சொன்னது போல் விவசாயிகளை ஊக்குவிக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியம். விவசாயிகளுக்கு அதிக விலை கொடுத்து அவர்கள் பயிர்செய்யும் தானியங்களுக்கு அதிக விலை கொடுத்து ஊக்குவிக்க வேண்டுமென்று மிகவும் அவசியமாகும். இந்த மாதிரிச் செய்யும்போது விவசாய உற்பத்தி அதிகமாகி, நம்முடைய நாட்டிலே சமீபம் ஏற்படும் நிலை ஏற்படும். அதை விட்டு விட்டு விவசாயிகளுக்குத் தொந்தரவான காரியங்களைச் செய்யும்போது உற்பத்தி பாதிக்கும். இப்போது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் அறிக்கையில் கூட ஒரு நிலை பிரஸ்தாபப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. விவசாயிகளின் நலனுக்காக ஒரு சட்டம் கொண்டுவரப்போகிறோம் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. எந்தச் சட்டம் கொண்டு வந்தாலும் நாம் இந்த உணவுப் பஞ்சத்தை எதிர்த்துப் போராடிக்கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் அவர்கள் பாதிக்கும்படியாக இந்தச் சட்டத்தை அவசரப்பட்டுக்கொண்டு வரவேண்டாம். அப்படிக்கொண்டுவரும்போது சீர்தூக்கி, அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னது போல் திருக்குறளில் சொல்லிய “குணம் நாடி, குற்றம் நாடி, மிகை நாடி” என்ற அடிதற்கு ஏற்ப அவசரப்படாமல் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மிக அவசர கோலமாக, அரசியல் காரணமாகவோ, பிறர் வற்புறுத்தல்தான் காரணமாகவோ அல்லது மற்றவர்களுடைய வேண்டு கோளுக்காகவோ, அவசரப்பட்டுச்செய்யாமல் விவசாயிகளைப் பாதிக்கும் எதையும் சில காலம் தள்ளிப்போட்டு, நம்முடைய நோக்கமெல்லாம் இன்று உணவு உற்பத்தி அதிகம் செய்து இன்றைய இந்த பஞ்ச நிலையை சமாளிக்கும் நிலையில் எல்லோரும் கட்சி பாடுபாடு இல்லாமல் காந்தியார் சொன்னதை அடிப்படையாகக்கொண்டு இந்த அமைச்சர் அவை செயல்படவேண்டுமென்று இந்தச் சமயத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்த ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை அமைச்சர் அவைக்குச் சொல்ல கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்தக் கருத்தை அமைச்சர்கள் மிகவும் பரிவோடு கவனித்து ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உலகத் தமிழ் மகாநாடு உலகமெல்லாம் வியக்க, தமிழர்கள் எல்லாம் பூரிக்க, மாபெரும் நிலையில் நிறைவேறியது என்றென்றும் மறக்க முடியாது. எத்தனைக் காலத்திற்கும் மறக்க முடியாது. அதை இந்த அமைச்சரவையின் பொன் எழுத்துக்களில் பொறிக்கப்படவேண்டியது என்று மனதாற, நெஞ்சாற, உளமாற பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அது போல இன்னொரு பாராட்டுதலையும் தெரிவித்துக்கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். காங்கிரஸ்காரர்கள் பாராட்டுதலில் குறைந்தவர்கள் அல்லர். குருடன் கதை மட்டும் ஏற்படாது. குருடனாக இருந்தாலும் கண்ணாடி போட்டுக்கொண்டு நல்லதைத் தேடிப் பார்க்கும் நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். காந்தியார் வழியில் நின்று மதுவிலக்கை கடைப்பிடிக்கப்படும் என்று சொன்னார்கள். நேற்று பேசிய ஒரு அங்கத்தினர் ஏன் இந்த மதுவிலக்கை எடுத்துவிடலாமே என்றார். மதுவிலக்கை மற்ற காங்கிரஸ் அரசுகள் கூட செய்யாத

[திரு. கே. கே. கோதண்டராமன்] [5th March 1969]

சமயத்தில் இந்த ராஜ்யத்தில் செய்வதைக் குறித்து உளமார பாராட்டுகிறேன். அதே சமயத்தில் மகாநாட்டில் நடந்த வசூலைப் பற்றிக் குறை சொன்னார்கள். தமிழ் நாட்டு மக்கள் தமிழ் மகாநாட்டிற்காகக் கொடுப்பதற்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதேபோல் அதிகாரிகள் வசூல் செய்தும் இருக்கிறார்கள். இந்த வசூல் முடிந்தவுடனே சிறு சேமிப்புத் திட்டத்திற்கு வசூல் செய்வதற்கு அதிகாரிகள் புறப்பட்டார்கள். அப்படி ஜனவரி, பிப்ரவரி ஆகிய இரண்டு மாதங்களும், நமது ஸ்தல ஸ்தாபன அமைச்சருக்கு சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். சர்க்கார் ஜீப்புகள் யூனியனுக்குச் செயல்படவே இல்லை.

மாண்புமிகு திரு. எம். முத்துசாமி : இருபதாண்டு காலமாக அந்த ஜீப் கார்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுப் பெரும்பாலான கார்கள் இப்போது பழுதடைந்து இருக்கின்றன என்பதை உறுப்பினருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

4-50
p.m.

திரு. கே.கே. கோதண்டராமன் : பழமையிலுள்ள தவறைச் செய்யவேண்டுமென்பதில்லை. அப்படித் தவறு செய்ததால்தான் எங்களுக்கு இந்தக் கதி ஏற்பட்டது. அதவே உங்களுக்கும் ஏற்படும். அதனால் பழைய தவறுகளைச் செய்ய வேண்டியதில்லை. ஆகையால் அதே தவறுகள் மறுபடியும் செய்யாமல் நல்ல முறையில் மாறுபாடு செய்ய வேண்டும். வெள்ளையன் காலத்தில் இந்த அதிகாரிகள்தான் விட்டான். அவர்கள் யுத்தத்திற்கு வசூல் செய்த கஷ்டம் எல்லோருக்கும் தெரியும். அதற்குப் பின்னால் வந்த காங்கிரஸ் ஆட்சியில் அது மாறவேயில்லை. மக்கள் புதுமையை எதிர்பார்க்கிறார்கள். அப்படி இந்தப் புதிய அமைச்சரவையில் மிருந்து எதிர்பார்ப்பதற்கு மக்களுக்கு உரிமை இருக்கிறது. ஆகையால் இந்த வசூல் காரியங்களுக்கு அதிகாரிகளைப் பயன்படுத்தாமல் கிராமத்தில் உள்ள பொருள்களைத் திரட்டுவதற்கு வேறு வழி கண்டுபிடிக்க வேண்டும். இந்த முறை திருவள்ளூர் காலத்திலும் இருந்திருக்கிறது போலும். அதனால்தான் அவர், “வேலோடு நின்றான் இடுவென்றது போலும், கோலோடு நின்றான் இரவு” என்ற குறளை எழுதியிருக்கிறார். சேர சோழ பாண்டியர்களும் இதபோல் அதிகாரிகளை விட்டு வசூல் செய்யச் சொல்லியிருந்தால்தான் வள்ளுவர் இதை எழுதியிருக்க வேண்டும். அதிகாரிகளைப் பார்த்து இவ்வளவு நாளில் வசூலை முடிக்க வேண்டுமென்று சொன்னால் அவர்கள் யாரிடம் போய் நிற்பார்கள்? மொத்த வியாபாரிகள், தானிய வியாபாரிகள் இடம் செல்கிறார்கள். பத்தாயிரம் பதினேந்தாயிரம் என்று வாங்குகிறார்கள். ஒரு சிலர் அழுத்தமான பணக் காரர்களாக இருக்கிறார்கள். எந்த அரசு காலத்திலும் ஒரு காசுட கொடுக்காமல் தங்களையே பணத்தைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு சில செல்வந்தர்கள் இருக்கிறார்கள். மத்தியதர வகுப்பினரிடம்தான் கடன் வாங்கப் போகிறார்கள். சாதாரண மக்கள் கடன்களுக்காக பஞ்சாயத்து யூனியன் கமிஷனரிடம் போகும்போது அந்த விவசாயிகளிடத்தில்தான் அவர்கள் கேட்க வேண்டும். ஆகையால் அதிகாரிகளை நாம் கண்டிக்கவும் முடியாது. அந்த நிலைக்கு முடிவு கட்ட வேண்டும். குறைந்த பட்சம் யூனியன் அதிகாரிகளாவது இந்தக் காரியங்களில் பயன்படுத்தப்படாமல் அவர்கள் யூனியன் வேலைகளைச் செவ்வனே செய்யும் அளவுக்கு விட்டுவிடப்பட வேண்டும். நான் ஒரு பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர் என்ற முறையில் இந்தக் காரியங்களால் யூனியன் வேலைகள் எப்படி ஸ்தம்பித்து நிற்கின்றன என்பதைத் தெரிந்துதான் சொல்லுகிறேன். அந்த வேலைகள் நல்ல முறையில் செயல்படச் செய்வது இந்த அரசின் கடமையாகும். பொதுவாக கிராமங்கள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன. சென்னையில் ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தால் அது உடனே பத்திரிகைகளில் வந்துவிடுகின்றன. அமைச்சர் அவர்கள் கூட கடற்கரை ஓரமுள்ள குடிசைகளை அப்புறப்படுத்துவதில் உள்ள சீரமைத்தல் சொன்னார்கள். குடிசையை அப்புறப்படுத்தப்போனால், அதற்கு வக்காலத்து வாங்க, கட்சிக்காரர்கள், ஆட்கள் வருகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். அப்படி இங்கே ஒரு சிறு சம்பவம் நடந்தாலும் அதைப் பெரிது படுத்த அரசியல் கட்சிகளும், பத்திரிகைகளும் இருக்கின்றன. அதைப் போல விவசாயிகளுக்கு என்று ஒரு ஸ்தாயனமோ, பத்திரிகையோ இடையாது நாட்டில். அமைச்சர்களுக்கு இது தெரியாததல்ல. அவர்களும்

5th March 1968] [திரு. கே. கே. கோதண்டராமன்]

இந்த வரிசையில் இருந்தபோது பார்த்ததுதான். ஆகையால் விவசாயிகளுக்கு அவர்களுடைய நலனைப் பாதுகாப்பதிலும் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதிலும் இந்த அரசு ஒரு டிராஸ்டியாக இருந்து பொறுப்பேற்க வேண்டும். ஆசிரியர்களுடைய குரல் இந்த சபையில் ஒலிக்கச் செய்து மாண்புமிகு உறுப்பினர் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் அரசினரிடமும் நல்ல முறையில் பாராட்டுதல் பெருமளவிற்கு பாடுபட்டுச் செயல்படுகிறார்கள். அந்த அளவு நாட்டில் 75 சத விதிகம் விவசாயிகளாக இருக்கிறவர்கள் உழுதுண்டு வாழ்கின்றவர்கள் மற்றவர்களுக்கு உணவு அளிப்பவர்களுக்கு அந்த நிலையிலே. அரசியல் கட்சியினர் தங்கள் தங்களுக்குச் சாதகமான வர்க்கத்தினருக்காகப் போராடுவதும் எதிரியின் கோஷத்தைப் போடுவதும் தான் செய்கிறார்கள். இந்தப் பேரவையின் முன்பு ஒரு முறை சொன்னேன். விவசாயம் செய்யும் பூமிக்கு வரி ரத்து செய்ய வேண்டுமென்று யாரும் மகாநாடு கூட்டிச் சொல்லவில்லை. வரியைக் கொடுப்பதில் பெருமை கொள்கிறவன் விவசாயி என்று முன்பு திரு. பாலசுப்பிரமணிய அய்யர் அவர்கள் கூடச் சொன்னார்கள். தங்களுடைய பூமிக்கு உள்ள கந்தாயத்தைச் செலுத்தித் தன்னுடைய உரிமைப் புத்தகங்களை வைத்துக்கொள்ளுவது விவசாயிகளுக்கு வழக்கம். ஆனால் அரசியல் கட்சிகளின் சூழ்நிலையில் இந்த வரி ரத்து பிரச்சனை பெரும் பிரச்சினையாகி விருப்பது விசித்திரமாக இருக்கிறது என்று கருதுகிறேன். விவசாயிகளுக்கு அனுவசியமான கெடுதல்கள் இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அரசு துரிதமாக நன்மைகளைச் செய்ய பரிசாரத்தமான திட்டங்களைப் போட வேண்டும். இருபதாண்டு குறையாக இருந்தாலும் இருநூற்று குறையாக இருந்தாலும் அதை அகற்றுவது இந்த அமைச்சரவைக்குப் பெருமையல்லவா? காங்கிரஸ்காரர்கள் செய்யவில்லை என்னும்போது அதை நாம் செய்து காட்டினால் மற்றவர்களுக்கு வாயடைத்தலிடும். விவசாயிகளுக்கு இந்த அரசிடத்தில் நம்பிக்கை ஏற்படும். அடுத்து விலை யேற்றத்தைப் பற்றி இரண்டு விதமான கருத்துக்கள் பேசப்படுகின்றன. விலையேற்றம் ஒரு சங்கடமான பிரச்சனை என்பதில் ஐயமில்லை. ஒரு பக்கம் விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கும் விலை போதவில்லை என்ற கூக்குரல். அதற்கு விலை அதிகம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. மற்றொரு பக்கம் படி அரிசி கொடுக்க வேண்டிய நிலையில் வாங்குவோரையும் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அரசுக்குள்ள இந்த இரண்டு நிலைகளையும் நான் அறிவேன். ஏன் படி அரிசி போடவில்லை என்று மற்றக் கட்சிகள் கேட்டால் ஆளும் கட்சி அதற்காக கடுமை அடைய வேண்டியதில்லை. மற்ற கட்சியில் உள்ளவர்கள் கேட்கத்தான் வேண்டும். விவசாயிகளைத் திருப்திப் படுத்த வேண்டும். அதே நேரத்தில் வாங்குகிறவர்களையும் திருப்திப்படுத்தத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு அதிக விலை கொடுத்தால் அந்த ஊககத்தில் அதிக விளைச்சலை அவர்கள் காட்டுவார்கள். நல்ல பணம் வரத்தக்க வியாபாரப்பயிர்களுக்குச் செல்லாமல் உணவுப் பொருள்கள் உற்பத்தியில் அவர்கள் ஈடுபட முடியும். ஆகையால் கேரள அரசாங்கமும், ஆந்திர அரசாங்கமும் கொடுக்கிற அளவுக்கு விலையை உயர்த்திக் கொடுத்தால் அது இந்த அரசுக்கு நன்மையாகத்தான் முடியுமே தவிர பாதகமாக முடியாது. படியரிசித் திட்டத்தை நிறைவேற்றும் போது, அதிகமாகச் செலவாகும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதில் ஐந்து கோடி செலவழித்தாலும் அதைப் போல இன்னும் கொஞ்சம் சிரமப்பட்டு விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கும் விலையையும் படியரிசித் திட்டத்தையும் சரியாக வரும் வகையில் இந்த அரசு நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும். சுதந்திரம் அடைந்ததற்குப் பிறகு இந்த நாட்டிலே ஒரு பெரிய மறு மலர்ச்சி ஏற்பட்டது என்று சொன்னால், அதற்குக் காங்கிரஸ் அரசு சாதித்தவைகளிலே ஒன்று இருக்கிறது என்று சொன்னால், அது கிராமங்களுக்கு சுய ஆட்சி அளித்து மீண்டும் நம் தமிழகத்தின் பெருமையை நிலை நாட்டியதே ஆகும். இதன் மூலம் நம் மக்களுக்கு இரண்டாவது சுதந்திரத்தையே அவர்கள் அளித்தார்கள் என்றுதான் நான் கருதுகிறேன். பட்டணத்திலே உள்ளவர்களும், படித்தவர்களும், கிராம மக்களுக்கும் சுய ஆட்சி வழங்கினால் அது பயனற்ற ஒன்றாகும் என்று சொன்னார்கள். ஆனால், நேரு அவர்கள் ஒரே வார்த்தையிலே அதற்குப் பதில் சொன்னார்கள். வெள்ளைக்காரர்கள் கூடத்தான் இப்படிச் சொன்னார்கள். இந்தியர்களுக்கு ஆளத் தகுதியில்லை, எனவே சுதந்திரம் அவர்களுக்குக்

[திரு. கே. கே. கோதண்டராமன்] [5th March 1968]

கொடுப்பது அறிவினம் என்று. ஆனால், நாம் சதந்திரம் அடைந்து நல்ல முறையிலே ஆளத் தொடங்கியதும், அந்தக் கூற்று எப்படிப் பொய்ப்பித்துப் போனதோ, அது மாதிரிதான் நாம் இன்று கிராம மக்களுக்கு சுய ஆட்சி வழங்கக் கூடாது என்று சொல்லுவது என்றார்கள். எனவே, அந்த வகையிலே நாம் கிராம மக்களுக்குக் கொடுத்த சுய ஆட்சி பஞ்சாயத்துக்களாகவும், பஞ்சாயத்து ஒன்றியங்களாகவும் நல்ல முறையிலே செயல்பட்டு வந்திருக்கின்றன. தற்சமயம் மாத்திரமல்லாமல், தேர்தலுக்கு முன்னாலே இருந்தும்கூட இந்தப் பஞ்சாயத்து ஒன்றியங்கள் ஊக்குவிக்கப் படாமல் சிறிது தாமதமாக செயல்பட்டு வருகிறது. அமைச்சர்களுக்கும் எங்களைப் போன்றவர்களுக்கும் அதன் காரணம் என்னவென்று தெரியும். கடந்த நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே அவைகளுக்கு வர வேண்டிய தொகை வராதது என்று ஒரு காரணம் இருந்தாலும், அவை களை எல்லாம் இந்த அரசு எடுத்துவிடும் என்ற பயமும் ஒரு காரணம் ஆகும். ஆனால், அந்த பயத்தை இன்றைய அமைச்சர்களில் பலர் தங்களுடைய சொற்பொழிவுகளிலேயும், அறிக்கைகள் மூலமாகவும், நீக்கி இருக்கிறார்கள் இன்றைக்கு. அதற்குப் பிறகு அந்த மந்த நிலையிலே இருந்துசற்று சுறுசுறுப்பாக இந்தப் பஞ்சாயத்து ஒன்றியங்கள் போய்க்கொண்டிருக்கின்றன என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். நாட்டின் 75 சத வீதம் மக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமென்றால், இந்தப் பஞ்சாயத்து ஒன்றியங்களைவிட சிறந்த ஏற்பாடு ஒன்று இருக்க முடியாது. இந்தப் பஞ்சாயத்து ஒன்றியங்களை நன்கு பயன்படுத்தி, அதன் தலைவர்களை நல்ல முறையிலே உற்சாகப்படுத்தி, இந்த அரசோடு காரியங்களை இணைத்துச் செய்ய நல்ல திட்டங்களை எல்லாம் நிறைவேற்ற இப்படிப்பட்ட ஒன்றியங்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். இப்பொழுது ஜில்லா அபிவிருத்தி கவுன்சில் கூட்டங்கள் நடந்து வருகின்றன. நிறைய காரியங்களை நடத்தி, பல தீர்மானங்களை அப்படிப்பட்ட கூட்டங்களிலே கொண்டுவராமல் இந்த ஜில்லா அபிவிருத்தி கவுன்சில்கள் சென்று கொண்டிருக்கின்றன. அங்கு நாம் சொல்லுவது இந்த அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரிகளின் மூலம் போகிறது என்ற நம்பிக்கை கூட இந்தப் பிரதிநிதிகளுக்கு இல்லை. அங்கு பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் இருக்கிறார்கள், சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களின் அதிகாரத்தை சற்று விரிவுபடுத்தி, அவர்கள் கேள்வி கேட்கக் கூடிய அளவிலே—இந்தத் திட்டம் ஏன் நடக்கிறது, இது ஏன் நடக்கவில்லை என்று கேள்விகள் கேட்கக் கூடிய அளவிலேயும், அடுத்த கூட்டத்திலே கலெக்டர் முன்னாலே பதில் சொல்ல வேண்டிய நிலைமை இருந்தால் அதிகாரிகளுக்குக் கொஞ்சம் பயம் இருக்கும். இன்னும் சொல்லப்போனால் சில சமயம் சில அதிகாரிகள் D.D.C. கூட்டங்களுக்கு வரவேலை இல்லை. மோசமான நிலையில் இந்த ஜில்லா அபிவிருத்தி கவுன்சில்கள் போய்க்கொண்டிருப்பதால், கோவை மாவட்டத்திலே நடந்த ஒரு அபிவிருத்தி கவுன்சில் கூட்டத்திலே இரண்டே இரண்டு தீர்மானங்கள் தான் வந்திருக்கின்றன. இதற்கு முன்பு எல்லாம் பக்கம், பக்கமாக தீர்மானம் போடுவார்கள். அந்த நிலைமையிலே இந்த அபிவிருத்தி கவுன்சில்கள் ஒரு பயனற்ற நிலைமைக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. எனவே, அவைகளையும் மிகவும் நல்ல முறையிலேயும், திறம்படவும் செயல்படச் செய்தால், பஞ்சாயத்து ஒன்றியங்கள் தலைவர்களுக்கு மிகவும் உற்சாகம் ஏற்படும். சரீபத்திலே கூட, பஞ்சாயத்து ஒன்றியங்களை ஊக்குவிக்க தக்க விதத்திலே, விவசாய அபிவிருத்தித் திட்டத்திலே கவனம் செலுத்துமாறு கூறி, ஐந்து திட்டங்களை அரசாங்கம் ஒரு சுற்றறிக்கையிலே அனுப்பியிருந்தது. ஆதலும் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் திரு. அண்ணாவின் பிறந்த தினத்தையொட்டி நாம் தமிழகத்திலே விவசாயிகளுக்குச் சில உதவிகளைச் செய்து காட்ட வேண்டுமென்று ஐந்து திட்டங்களை குறிப்பிட்டு அனுப்பியிருந்தார்கள். அதிலே ஒன்று சமுதாய கிணறு வெட்டும் திட்டம்; இந்தத் திட்டத்தின் கீழ் கிணறுகளை வெட்டப் பணம் கொடுக்கும் பொழுது இந்த அரசு மிகவும் கவனமாக இருக்க வேண்டும். இந்தக் கிணறு வெட்டும் திட்டத்தை அவசர, அவசரமாக நிறைவேற்ற இந்த அரசு முற்பட்டு கிராம மக்களை வற்புறுத்தச் செய்யும்பொழுது, அதிகாரிகள் தண்ணீர் இருக்கின்ற இடமாக இருந்தாலும் சரி, அல்லது தண்ணீர் இல்லாத இடமாக இருந்தாலும் சரி கிணறு வெட்டிவிடுகிறார்கள்.

5th March 1968] [திரு. கே. கே. கோதண்டராமன்]

எனவே, இந்த அமைச்சரவை கண்காணிப்பாக இருந்து, தண்ணீர் இருக்கின்ற இடம் எது என்று நிர்ணயித்த பிறகு, போடுகின்ற பணத்திலே வருமானம் வருகிற அளவிலே தண்ணீர் இருக்கின்ற இடமாகப் பார்த்து இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும். இப்பொழுது பல்லம் தாலுக்காவிலே மழையே கிடையாது வறண்டிருக்கிறது. எனவே அங்குள்ள நிலங்களுக்கு வரியைக் கேட்கக் கூடாது என்று அமைச்சர்களைக் கேட்கும்பொழுது, அங்கேயும் கூட இந்தத் திட்டத்தின் மூலமாக கிணறு வெட்டப் பணம் கொடுத்துவிடுகிறார்கள் அதிகாரிகள். இப்படிப்பட்ட இங்கு கண்குரு கட்டளை இல்லை என்றாலும் கூட, அங்கிருப்பவர்கள் சம்மா இருப்பதில்லை, இந்தத் திட்டத்தின் கீழ்ப் பணம் கொடுக்க ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் வெகு வேகமாக நடந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதை இந்த அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. எம். முத்துசாமி : பஞ்சாயத்து ஒன்றியங்களே பொறுப்புக்களை எடுத்து நடத்துவதால், இந்தத் திட்டங்கள் எல்லாம் அவர்கள் கையிலே விடப்படுகிறது. இதிலே எந்த அதிகாரிகளும் இப்படித் தான் செய்ய வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தப்படுவதில்லை. அப்படி ஏதாவது குறைபாடுகள் இருந்து, குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சியைக்காட்டி இந்த அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்தால், அதன் மீது நடவடிக்கை எடுக்கத் தயாராக இருக்கிறோம்.

திரு. கே. கே. கோதண்டராமன் : நான் குற்றமாக ஒன்றும் இந்தத் திட்டத்தைப் பற்றிச் சொல்லவில்லை. இந்தத் திட்டம் நல்ல திட்டம்தான். செயல்படுத்தப்பட வேண்டிய ஒரு திட்டமும் கூட. ஆனால், தண்ணீர் இல்லாத இடங்களிலே அந்தத் திட்டத்திற்காக ஒதுக்கப்பட்ட தொகை சென்று வீணாகப் போகக் கூடாது என்றுதான் ஆலோசனையாக இதைச் சொல்லுகிறேன். அதை ஒரு குற்றமாகக் கருதி நான் சொல்லவில்லை. பணம் வீணாகப் போய்விடக் கூடாது என்ற கருத்திலே தான் அதைத் திறம்படச் செயல்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். எல்லோரும் இந்தத் திட்டத்தைப் பற்றிச் சொல்லும்பொழுது அதிகாரிகள் தண்ணீர் இல்லாத இடத்திலேயும் அந்தத் திட்டத்தைப் பயன்படுத்தி கிணறு வெட்டக் கூடிய வாய்ப்பு ஏற்படுவிடக் கூடாது. எனவே, இந்த அரசாங்கத்தின் நிலையிலிருந்து கூட சில அறிவிப்புக்கள் அப்படிப்பட்ட திட்டங்களை நிறைவேற்றும்பொழுது இப்படி, இப்படிச் செய்யவேண்டுமென்று வந்தால், நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். இதைக் கூறி இந்தப் பேருமை மிக்க இந்தப் பேரவையிலே பேச வாய்ப்புக் கிடைத்ததற்காக நன்றி கூறி, முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*DR. M. A. MUTHIAH CHETTIAR. Mr. Chairman, Sir, let me, at the outset, wish our Hon. Chief Minister speedy recovery from his indisposition and express the hope that he will return to the House soon in improved health. In the ordinary man's language, for once we probably offer our congratulations to the Government on not levying new taxes. Quite apart from that kind of congratulations, I should like to offer my congratulations to him and to the other Hon. Ministers on doing their very best for this part of the country in all directions and wish them the best of good luck in the coming months and years.

I am glad the Hon. the Chief Minister in his speech gave an economic survey and covered the economic background of this part of the country's finances. That is only a prelude and preamble to the entire budget speech. I think we should couple the budget speech with the speech of the Governor opening the session of the two Houses. The Governor referred to major controversial problems earlier. I should say that I am glad he raised the question of language which has disturbed the minds of nearly all the people

[Dr. M. A. Muthiah Chettiar]

[5th March 1968]

in this part of the country, particularly in view of the post-haste with which the Government of India, headed by the Ministry in Delhi, rushed through the Bill without heeding the opposition. Only after the Bill became law and when the situation went out of control they were able to realise the seriousness of the situation. It is the Act that has really spurred people in Kerala, Andhra and Mysore to action. I was in Bangalore the other day. It is wrong to say that the D.M.K. is responsible for the agitation in Andhra or Kerala or Mysore. I had not been to Andhra or Kerala, but I had been to Bangalore twice or thrice and I have learnt from orthodox Tamilians running the Ilakkiya Mandram, the Tamil Sangam and the Tamil Nataka Mandram where the Kunrakudi Adigal presided and I spoke, that Tamilians had not taken any part in the agitation in Bangalore for English or against Hindi. This is only to show that the Act passed by Delhi was responsible for the public in these parts to agitate. I think the parents and students have come to the conclusion that it is dangerous to give up English and to find Hindi coming like this. Hindi will wipe out not only English but the regional language also. People did not understand what I was saying 31 years ago on the floor of this House when you, Sir, were also a Member of the Legislature. Even Thiru Raj gopalachari was insistent that the unity of India and the greatness of India would be imperilled if study of Hindi was not made compulsory. He would not even agree to our saying that the study of Hindi be made optional. If only Hindi had been made a subject for optional study, these difficulties would not have arisen. Even now people do not realise that English is not the language of the Britisher. Ordinary people think that English is the mother-tongue of the Englishman. English is not the mother-tongue of the Englishman. It is a foreign language to Britishers themselves. And it is no longer the language of the ruler. The ruler is not going to come even if he is invited. He has got enough troubles in his own land. He is happy that he is rid of India and rid of the responsibility of feeding the millions of people here. That responsibility has now devolved upon the various Ministries of the Government of India. They resort to procurement of foodgrains to feed the millions of people and propagate family planning, to which orthodox people objected even in earlier days. The Britisher is thankful to God that he went out of this country in good time. Distinguished persons like Sir A. Ramaswami Mudaliar have said times without number that English is not the language of the Britisher. These elderly people are not talking for themselves, but for the sake of the future generation. It is easy to blame other people. We should not unjustifiably hold the D.M.K. responsible for certain agitations in Bangalore. I made clear inquiries and they have nothing to do with it. It is all due to the genuine fears of the parents and the college boys and the school boys. I want to make one suggestion to the Hon. the Minister for Education who is now representing the Chief Minister on the floor of the House. I would like him to realise that the question of language is not a question of English or Hindi versus Tamil. I request the two Hon. Ministers here to hear me,

5th March 1968]

[Dr. M. A. Muthiah Chettiar]

I have spoken so far flatly about the D.M.K. not being responsible for the agitation in Kerala, Andhra and Mysore against Hindi. I have attended two or three meetings and I have also heard many people say that the D.M.K. has nothing to do with the agitation in the other southern States.

Now, what is the policy of the D.M.K.? What is your stand? What is the stand you took recently in regard to English and Hindi? In certain States like Bengal, Gujarat, etc., they have provided for English also. Likewise, you should provide for English and Tamil. If you do away with English and say 'only Tamil', you lose your case in Delhi. The resolution moved by the Hon. the Chief Minister in the other House was a good one. I am sorry it did not come up here. You should not have bothered about the majority for the Opposition in this House. I was present in the Visitors' Gallery in the other House when the resolution was discussed. The Congress Party did the correct thing in the other House by not pressing their amendments. If they did, the public would come down on them and they would lose. Even here, it would have been unanimously passed. I did not read in the newspapers but I heard it said that the Ministers were afraid of the majority here. I did not believe it. Even if it were true, voting against the resolution would not mean an adverse vote against the Government here. It is not going to affect the position of the Government. You must have given an opportunity to this House to discuss it and commit a mistake if you think so. Here are people like Dr. A. L. Mudaliar, Mr. Balasubramania Aiyar, Mrs. Clubwala and many others including me. You must have asked us. Now, please note that you are resiling from your original position on this question. You are weakening your case. You are Tamilising unnecessarily. Is there any Tamilian more interested in this than myself? If not more interested, at least, I am equally interested. If I am deficient, tell me. I will sit at the feet of anyone who knows better and learn. Let there be no water-tight compartments here. Our newspaper Tamil and our platform Tamil, will not hand over Tamil literature from generation to generation. The Universities and colleges cannot hand over Tamil from generation to generation. At the recent Tamil conference where the Hon. the Minister for Education also spoke, I said that what we really needed in a generation of thirty years was not ten thousand scholars. Most of our great men of Tamil have been lawyers. We have had Somasundara Bharathi, K. Subramania Pillai, G. Subramania Pillai, T. P. Meenakshisundaram Pillai, Bhaskara Thondaiman and others. Here we have Mr. Karunanidhi who is a great scholar. Mr. Nedunchezhiyan is not a teacher. But I heard him speak for sixty-one minutes at the Swaminatha Iyer Library in Adyar. He spoke so well and in such detail that even the disciples of Dr. Swaminatha Iyer were wondering how he knew so much more about him than they. The disciples were awestruck and heard him in pin-drop silence. I just spoke for a few minutes but before he spoke. I said that I did not want to be a 'திருவள்ளூர் பரிசாரம்' for his speech. Those who attended the function learnt so much about Dr. Swaminatha Iyer from him. At

[Dr. M. A. Muthiah Chettiar] [5th March 1968]

another function attended by our President, I was speaking about this subject. I was a little hot and that made the President ask our Chief Minister, Mr. C. N. Annadurai, what I was talking about. So we must be clear about these things. The Manuscripts Library has about Rs. 60 lakhs of things and that is the property of the Government of Madras. The University Syndicate looks after the well-being of that library. As far back as the thirties when I was the Education Minister, we were spending six or seven lakhs of rupees on this. The curse with our manuscripts is that people possessing them would allow them to be eaten up by 'கறையான்' rather than hand them over to the proper authority for preservation and study. So, it is not transliteration that will help Tamil. I heard a beautiful story about this 'போக்குவரத்து' and it is this. When a person went to T. Nagar in the Government bus and returned to Parrys with the same ticket, he just said 'it is 'போக்குவரத்து' '. That is, he meant that he had paid for the journey to and fro. This may not be a true story but they have woven a story round this transliteration. By all these methods, we are not going to help Tamil. Take Fiji islands. Two lakhs of the population there are Indians from Tamilnad. They learn only Hindi there. They cannot learn Tamil since no money can go from this country for propagating Tamil in those islands. Ask the Malaysians and the Ceylonese to help to send some teachers from the islands for five or ten years' training in Madras, or Annamalai or the Madurai University. That is the way to propagate Tamil and develop Tamil in places like Guinea, Mauritius, etc. That is how you must preserve your mother-tongue. If we want to preserve Tamil, we must help the research people. You must create more research centres. Take Therazhundur. There you could have one. Our enthusiasm for Tamil should not blind us to the realities. Tamil Isai, Tamil Pann, etc., are for mental satisfaction. You must see through your eyes. You must see what is in front of you and not look behind or sideways. Your case is being weakened. You said, 'Hindi' or 'English.' Here we want English and something else. I am not an Englishman. None of you is an Englishman. In the Railway carriages, you do not see the word 'விசிறி' in the corridors. The word 'fan' is there and the Hindi version of fan is there. You must ask them to put it in Tamil also. Propagating Tamil for public utility is different. The way in which you are giving up English, will deprive our students of a fine opportunity. Our students of today are no less intelligent than those of twenty years ago. We are not giving them proper attention. So, it is not the fault of the boy. He is perhaps more intelligent. I would, therefore, implore you not to give up English. Already we are fifteen years behind. Sitting in the other House as a Congress Member—I have sat behind and opposite—I have expressed the same view. Luckily the Congress party gave me the licence to speak in the manner I did, and I am happy about it. But the Party did not realise what it was doing and it reaped the benefits or whatever you might call them, of its action.

5th March 1968]

[Dr. M. A. Muthiah Chettiar]

What happened in the last election ? I may tell you frankly you must stick to what you say. The resolution is 'English and Tamil'. Why should you give up English ? If you give up English, what is to happen to the various Central Research Institutes here with beautiful buildings and fine premises with our distinguished Dr. A. L. Mudaliar as Chairman of various institutes ? There are about 40 Central Institutes and we have spent 200 or 300 crores of rupees on them. Are they to go to waste ? Are you to wait for the translations to come in ? I do not object to the translations. Translations may come in all the languages. Let them take their own time. But in the meanwhile do not deprive the younger generation for the next twenty-five years. Twenty-five years means four generations of young students. Do not spoil them. I implore you on behalf of these young students not to spoil them. You will be doing a great disservice to them by giving up English. You must have the English medium in the colleges. You may try alternative media in subjects such as history and others.

5-20
P.M.

Now, Sir, a movement is going on silently. Please remember that. The students are for English. There is an agitation for English. The anti-English agitation is certainly over. The students have succeeded. This anti-Hindi agitation, as I used to say often, started in 1937 with Thiru Annadurai in the procession of about 50,000 strong has just come to fruition after 31 years under the leadership of Thiru Annadurai. But there is a silent agitation for retention of English now. The trouble will increase in the course of the next few weeks or months or years. I am sure the students are going to start an agitation for the retention of English. I was told by a prominent person who went to Agra 2½ months ago that he could not go in his car without the Hindi Board on his car. Now I learn just a month ago that the English Board is allowed in Agra. That is what is happening in Uttar Pradesh. The students there are asking for the retention of the English medium. They have started an agitation. May be they are in a minority today. But that is the situation. Do not spoil the students. We have already tumbled down into the pit. By all means support Tamil. But do not give up English. That is my plea in the name of the young students, and in the name of education. We have already done considerable damage to the cause of Education because of this language problem. The Government at the Centre have now realised that it is not possible to force down Hindi. Not only the Congress people but the whole of India has felt it cannot be done. The Hindi chapter is over. There is no more talk about it.

THE HON. THIRU V. R. NEDUNCHEZHIAN : We are not giving up English. We have both, Tamil and English.

DR. M. A. MUTHIAH CHETTIAR : The statement is there in the Governor's address. We have been accusing the Government of India that various statements have been made in Parliament that Hindi will not be imposed but the Home Department, the Finance Department, the Public Service Commission and other

[Dr. A. M. Muthiah Chettiar]

[5th March 1968]

departments insisted on Hindi all these fifteen years, just diametrically opposite to the statements made on the floor of the House. Now our Hon. Minister has come out with the statement that both will remain. Let him implement it. That is all I say. Let him give a chance for the boy to study under English medium. I do not say that we should have English only as the medium of instruction. I am prepared to go to the extent of saying that they can have both. Sir, the percentage of students going to the college is very small. Out of every 100 in the school only five go to the college and of this five one goes to the medical college and one goes to the Engineering college. That is the situation. Are you to deprive them of the benefit of studying under the English medium? It is wrong to compare our State with Japan. The total knowledge of science was only a basket full years ago and now it is a cart load. They have gradually translated. Sir, Sir C.P. Ramaswamy Iyer when he spoke about this some two years ago said that the Osmania University took nearly a year to translate a weekly journal and then they gave it up.

Sir, some years ago they introduced Tamil medium in a College, and no student appeared for the examination. Shri Avinashilingam Chettiar was a weak Minister and he could not succeed. Sri Subramaniam by forcing it on students did them the greatest harm. I told him as a friend what would be the consequences of his action and he has amply reaped the benefits. That is the situation. Please do take note of what has happened. You have just succeeded in preventing Hindi coming in. In that you have succeeded and please do not lose that ground. Please stick to the statement 'English and Tamil'. But the resolution passed in the Assembly speaks only of 'Tamil' at all levels. I was in the Assembly listening very carefully to the reply given by the Hon. Thiru Annadurai to the debate on the language resolution. He said in the end: 'Tamil will be the medium of instruction at all levels'. That was his statement. I say this having heard him. If I was wrong in my hearing and understanding, please verify the records. I have spoken too long on this question. I should have spoken less.

Sir, with regard to the Budget, I agree it is a balanced budget. A household budget should be a balanced budget. I like it. But a Government's budget need not necessarily be a balanced budget. If we had resorted to a little deficit budgeting, it would have given us reason for asking for more money from the Centre to spend on more schemes of development. The Hon. the lady Member referred to conditions in hospitals. It requires more money: school buildings require more money. I see it for the first time that more emphasis is to be laid on minor irrigation schemes. We are not accustomed to these pumpsets and wells being called minor irrigation schemes. Sir, you have been Revenue Minister for ten years and you know minor irrigation schemes mean kudimaramathu. Being an old fashioned fellow, I find it difficult to follow the new language and expressions such as minor irrigation, medium irrigation and major irrigation. Minor irrigation, according to the simple language which we know for the last 30 or 40 years, referred to small channels and drainage also in low lying areas and Kudimaramathu.

5th March 1968]

[Dr. M. A. Muthiah Chettiar]

Kudimaramathu has gone away long ago because of the legislation brought in during the time of the Omandur Ramaswami Reddiar's ministry. Kudimaramathu is now Government maramathu. In this State there are large extents of lands which are irrigated by tanks and those tanks require kudimaramathu. They require desilting and it has to be done on a large scale. I see only a small amount provided for it in the Budget. It is worth while doing it because it will help the local people in the production of more food-grains. I, therefore, appeal to the Hon. the Agriculture Minister and the Hon. the Minister for Public Works to think seriously and spend more money on these minor irrigation schemes. I should, in this connection, say that minor irrigation includes small dams also. Every taluk has a small dam. I have been representing times without number that there should be a small dam put up just west of Rajaji Bridge half way between Tiruchi and Madurai. It has not been done though I have been repeating my appeal for many years. If that is done, we can bring under irrigation thousands of acres.

I am sorry, Sir, that no serious attempts have been made to have major irrigation schemes in the State. They think that there is no further scope for having more major irrigation projects in this State. It is a misnomer to say that we have exhausted our major irrigation potential. I have repeatedly been asking for a scheme which would cost the Government only Rs. 4 crores. The Raja of Ramanad when he was a Minister and other Revenue Ministers assured me that it will be taken up. The late Sri Kumaraswami Raja himself assured me that it will be taken up. Since the Hon. Minister for Public Works is here, I will repeat what I have been saying times without number on the floor of this House. There are about 7 or 8 big hillocks near about Rajapalayam. If seven or eight dams were put across these hills, the water now going waste into the Arabian Sea could be brought back to this side through tunnels. It will present no great engineering difficulty. As I said, though the late Kumaraswami Raja himself assured that it would be taken up and I have been repeating the suggestion times without number, no investigation has been taken up so far in respect of that scheme. If we can put up 7 or 8 dams and tunnel back the water to this side, we can irrigate all the unirrigated areas of Tirunelveli, Ramanathapuram and Madurai districts and Pattukottai and Pudukottai. It will connect all the irrigation streams in that area. If you have a canal for eight miles below Erode, the Jadarpalayam scheme, the whole of the Cauvery irrigation will be knit together. It will cost the Government only Rs. 125 crores. America will give you that amount. This Government does not abuse the American Government. Therefore, this Government will surely get the money required from America. Abuse of America is particularly the object of some other people. You will be able to get the help from America and put up the Scheme. Replies have been given in the past that the matter would be examined.

In this connection, I would like to draw the attention of the Hon. Ministers to one other matter. I would like to tell the Hon. Ministers present here that during the Budget session—it is not a new thing ;

[Dr. M. A. Muthiah Chettiar] [5th March 1968]

it is an old mamool for the British I.C.S. men also—several suggestions are made by Hon. Members and no attention is paid to them by the Government. Sir, the Hon. Member Dr. A. L. Mudaliar has also pointed out this omission on the part of the Government. What the Hon. Ministers generally do is this. They merely note down a few points made by the last two or three speakers and reply to the debate as a whole. The rest of the suggestions or points made receive no attention at all. I know it is not possible for the Hon. the Leader of the House who replies to the debate to deal with all the points raised by Hon. Members during the course of the debate. It is humanly impossible. We know that Ministers deal with various subjects and they are not able to be present here throughout the debate. In the Lower House they used to say that they will reply to the points when the respective demands are taken up for discussion. I have no objection if the Hon. Minister concerned will reply to the points raised here also during the debate on the demands in the other House. Let them mention what they are going to do as far as possible. Even then I know it may not be possible for Hon. Ministers to reply to every point made by every Hon. Member here and in the other House. But they can do this. Wherever it is not possible for the Ministers to reply to the points raised by Hon. Members, they can at least give instructions to the Secretariat section concerned to take down the points made by Members in the House and send a reply to him at least after some time. Let them say that the point raised had been considered and not found feasible. It is conceded the Ministers cannot reply to all the points but it should be seen that a reply is sent by the department concerned to the Member concerned on the point raised by him during the debate, within two or three months. I hope the Hon. Minister will give an assurance that he will adopt some such procedure. As far as possible, Ministers reply in the House itself to the points made by Members before the Hon. the Leader of the House replies to the debate. You yourself, Sir, have occasionally replied before the Leader of the House spoke. That should also be done. I do not suggest that the Ministers should refer to all the points. At least on important matters one or two Ministers should reply when the demands come up. The Minister should reply not only to the points relating to the Demand but to most of the points made during the general debate.

5-30
P.m.

When the demand comes, he need not reply to the speeches made on that demand, but he should be able to generally give a reply to most of the points made in the general discussion. I say that wherever possible, it can be done. The replies should be followed up by an indication of the action taken. That is the purpose for which a number of Members take part in the budget discussion. The points made by Members must be noted down, and they should be informed of the action taken. I thought I should mention this here now.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member's time is up.

DR. M. A. MUTHIAH CHETTIAR : I shall summarise quickly. Sir, reference has been made to the failure of both the monsoons,

5th March 1968]

[Dr. M. A. Muthiah Chettiar]

In spite of this, they propose to procure 60 lakhs tonnes. I wish the Government the best of luck. The Hon. Minister comes from the Thanjavur district. He knows the Thanjavur district and other places, and he is aware of the difficulty of procuring sixty lakhs tonnes. I am not sure whether they will be able to procure sixty lakhs tonnes.

THIRU K. BALASUBRAMANYA AYYAR: It is not the procurement target. It is the target for production.

DR. M. A. MUTHIAH CHETTIAR : I am sorry, Sir. It is the production target. I am not sure whether they will be able to reach the production target of sixty lakhs tonnes. It has been reported that the Collectors will not be able to succeed in procuring the target of sixty lakhs tonnes. This is the impression of the people, particularly when the entire harvest in the area is being disturbed. (Thiru K. Balasubramanya Ayyar : The Thaladi crop is being affected.) I shall not explain in great detail when Thiru K. Balasubramanya Ayyar is here. Two Ministers from the Thanjavur district are here. Therefore, it is not necessary to describe the Thaladi crop or kuruvai crop. They know what will come and what will not come. It will be very difficult to reach the target of 6 lakhs tonnes set for the procurement programme. The reason for that is that production has been disturbed. I am using a very mild word, when I say 'disturbed'. Why conditions are disturbed and what are the reasons for it, is for the Hon. Ministers to say. To some extent, they will succeed in procuring foodgrains. But I implore the Government to look into this matter of disturbed conditions.

The Government should urge upon the Government of India to put up small units of fertiliser plant in many areas. I think a small fertiliser plant in Cuddalore and two other units in two or three districts will greatly help production. This will also reduce the transport difficulties.

While I am on the question of agriculture, I shall repeat what I said the other day. I was hoping that the Hon. the Chief Minister would announce a remission of the entire land tax except eight annas per acre. I find that Thiru K. Balasubramanya Ayyar was pleading for retaining a tax of eight annas per acre, as the owner of the land wanted to have his claim on the land acknowledged by Government by the issue of receipts. I am not pleading for the estates nor for the plantations of fifty acres and more. At least in the case of paddy lands, if the Government would excuse the levy of tax, they will really be helping the ryots to produce more. The Government can give up Rs. 2 crores which comes by way of revenue. I am sure the Minister for Agriculture will be too happy, and production will be more, if the other Ministers too waive the recovery of the entire land revenue. I think I have repeated it a number of times that if the total amount of revenue collected and the total amount spent on making the collection, were taken into account, it will be seen that the net revenue to Government is not much. Therefore, this is a matter for serious consideration. I said the other day that the Government

[Dr. M. A. Muthiah Chettiar]

[5th March 1968]

need not give their decision here and now. Let the Government consider this in the course of the year and then come to a decision. If they do this, it will be a great gesture. They will get more votes during the elections. A number of land reforms have been brought in only to lose the votes in the last election. I hope the reform that I suggest will be adopted to gain more votes, if at all we are living in a democracy, where elections cannot be avoided.

MR. CHAIRMAN : There are yet four more years.

DR. M. A. MUTHIAH CHETTIAR : Four years will go very quickly. I have seen three years and five years running out very quickly. Four-year is not a long period. It will go away quickly. At present the days also are going away too quickly.

I should like to mention about the reference which the Hon. the Chief Minister has made to the relationship between the Centre and the States with regard to the financial position. This House and the lower House must give full support to him in the plea that the new Finance Commission should rectify the imbalance and see that more resources are allotted to the States. A deficit budget would have enabled this Government to get more money from the Centre.

On the question of agriculture, I should like to support the view mentioned by one hon. Member that cattle farms should have a Committee to advise on the ways and means to be adopted for improvement. I am very happy that the Minister in charge of these farms, the Hon. Thiru A. Govindasamy, is taking great interest. But I should like to ask him to consider whether it is advisable to have a local advisory committee. I do not suggest Members of the Assembly or politicians to be on that committee. This is a suggestion which I would like to commend to the Minister. Some of the cattle farms are improving. I am sure the cattle farms will greatly improve in the next few years.

With regard to tourism, I can only say that the best part of the speech of Mrs. Chubwala Jadhav has my support. I have no doubt that Madras could be a tourist centre and get more foreign exchange thereby. The Trade and Industries Fair has attracted a number of tourists. I am sure the Tourist Department to be started by the Government of Madras will help tourism to a very great extent.

With regard to the City of Madras itself, I have seen Madras to be the city beautiful. Now we have a lot of complaint against the drainage system. Provision is made for water-supply from the Veeranam lake. The removal of sullage should be stopped up, and what was done four years ago should now be done. The sewage is let out in the open Buckingham canal for the last four years. Why should the Corporation do this? Why should not the Ministers ask the Corporation about this matter? The drainage pumping stations have become very old, and they are not function-

5th March 1968]

[Dr. M. A. Muthiah Chettiar]

ing very efficiently. It is admitted by the engineer that the pumping stations are only 15 per cent efficient now. The Corporation should take steps to see that the sewage is taken right into the sea and there let into it. The Madras Government should send their engineers to Bombay and many other Cities to see how sewage is let out into the sea. In 1932 there was the Fowler scheme for this purpose. Dr. Ramaswami Mudaliar did not approve of it. It is possible with the sewage water vegetables are grown. But people say that vegetables grown with the use of sewage are not tasty and sickness comes. I, therefore, do not think that that kind of disposal would remedy the situation. It will lead to all sorts of controversy and waste of money. Even the plant put up in the foreshore estate is not a success. I would like the Minister to discuss this question with the Corporation and see that the sewage is not let into the sands or the estuary, which only results in breeding mosquitoes.

MR. CHAIRMAN.: The hon. Member's time is up.

DR. M. A. MUTHIAH CHETTIAR: I am finishing, Sir. I was glad to learn from the budget speech that the Agricultural Finance Corporation and others are helping this Government. I should like the Hon. Ministers to consider the desirability of re-examining the ten-year old agitation of the South Indians that the L.I.C. should be split up. The Life Insurance Corporation of India has no time even to find out its investments. The position is, there are a few shares in Delhi, a few in Calcutta, and a few more in Bombay. There is a small proportion in Madras. It was thirty and then it is forty. The Life Insurance get a premium of Rs. 40 lakhs per day. They are collecting Rs. 180 crores per year. The figure is growing every day. I remember at one meeting, presided over by Dr. Ramaswamy Mudaliar, Mr. Venkataraman said that the premium collected by the L.I.C. in South India was more than the amount required for setting up two units of steel plant. Therefore, I implore the Hon. the Minister for Industries, who is doing his very best to help industries, to seriously consider this question and make the Government of India establish a zonal office in the South. In the meantime, let the Government of Madras ask the Centre for more funds for the various irrigation schemes, road development schemes, electricity schemes, etc. Subscription to the Electricity Board loan is facing difficulties. Schemes should be remunerative. Therefore, I would implore the Government to consider the question of getting more funds from the Life Insurance Corporation.

5-40
p.m.

While paying compliments to the Hon. the Minister for Transport, I would only say that when I see a road transport bus in the mofussil, I see an aeroplane coming in front of me. We have to stop our car long before, at least half a mile away from the bus. Half a mile is only a second for the bus. In Simla at time gates one must get the time chit. One cannot go in advance. In between 66 miles there are three such time gates. I request the Hon. Minister to consider the possibility of giving a longer time for

[Dr. M. A. Muthiah Chettiar] [5th March 1968]

them to finish the journey and also of introducing time chits and time gates. In the City also driving is extremely fast. The former Commissioner of Police, Thiru Singaravelu was telling me two years ago that people were given training for three months. But there are urchin boys who cannot even turn the wheel. In England there is a beautiful training school and the training lasts between six months and one year. It does not matter even if young men were trained, but the training should be for long periods. It is very risky to drive in the City too, even at nights. Even the aeroplane is slower than these buses.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : இந்த மாதிரி அதி வேகமாகப் போகும் பேருந்துகளின் எண்களைக் குறித்துக்கொண்டு உடனடியாகத் தகவல் தந்தால் அது கவனிக்கப்படும். இப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள் நடக்கிறது என்பது உண்மைதான். நானே கூட ஒரு முறை நேரடியாகப் பார்க்கப்பட்டு; முன்பு இருந்த போக்கு வரத்து அமைச்சர் திரு. வெங்கட்டராமனிடம் மொல்லி, அவர்கள் நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, பொறுப்பானவர்கள் இது பற்றி அவ்வப்பொழுது இந்த அமைச்சர் அவைக்குத் தெரிவித்தால், உடனடியாக அப்படித் தவறு செய்வதற்குமீது நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

DR. M. A. MUTHIAH CHETTIAR : I appreciate the very kind reply. But I assure the Hon. Minister that it is impossible to note the number of the bus that comes in front of us. It was so when I was in Vellore the other day.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : உறுப்பினர்கள் அவர்கள் அப்படிப் பட்ட பேருந்துகளின் நம்பரையே கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை என்றால், என்ன சொல்லுவது? நான் ஒரு முறை சென்னையிலே உள்ள ஜார்ஜ் சிலைக்கு அருகாமையில், ஒரு இரவு கூட்டத்தை முடித்துவிட்டு வரும்பொழுது, ஒரு நடவன் பஸ் நேராக எங்களுடைய வண்டியிலே மோதுவதுபோல் வந்தது. நல்ல வேளை நாங்கள் தப்பித்துக் கொண்டோம். ஆனால், நாங்கள் விடாது அந்த வண்டியை துரத்திப் பிடித்து நம்பரைப் பார்த்து அன்று இருந்த போக்கு வரத்து அமைச்சர் திரு. வெங்கட்டராமனிடம் சொல்லி, அவர்கள் பிறகு நடவடிக்கை எடுத்தார்கள். எனவே, ராஜா போன்ற பொறுப்பானவர்கள் இந்தக் காரியத்திலே சிறிது சிரமம் பாராது அப்படி வேகமாக செல்லும் வண்டிகளின் நம்பரைக் குறித்துத் தெரியப்படுத்தினால், பல விபத்துக்களைத் தடுக்க முடியும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : ஒரு முறை நான் திண்டிவனம் அருகே காரிலே செல்லும்பொழுது மயிரிழையில் தப்பித்தேன். நம்பரைக் கண்டுபிடிப்பது கஷ்டம் என்று உறுப்பினர் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால், நாங்கள் அந்த எக்ஸ்பிரஸ் பஸ் எங்கிருந்து புறப்பட்டுச் செல்லுகிறது என்று கண்டு பிடித்து, அந்த பஸ் நெம்பரைக்குறித்துக்கொண்டு, அது எவ்வளவு வேகமாக வந்து என்னுடைய காரோடு மோத வந்தது என்று கனம் அமைச்சரிடம் கொடுத்தேன். உடனே அவர்களும் நடவடிக்கை எடுத்தார்கள். அப்படிப்பட்ட நடவடிக்கை எடுத்ததற்குச் சரிபாண சான்றுகள் இருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

DR. M. A. MUTHIAH CHETTIAR : We are very grateful to the Hon. Minister for the very kind way in which he received our suggestions. If a car comes in front of us, we cannot turn back, chase and waste time. We may do it in the case of a bus coming from behind.

With regard to roads and bridges, very good things are being done.

5th March 1968] [Dr. M. A. Mutha Chettiar]

With regard to hospitals, I should like to say that there are several places where there are no taluk headquarters hospitals. Wherever there are no taluk headquarters hospitals, I hope the Government will consider the advisability of opening such hospitals. The taluk Headquarters Hospital at Tirupattur which was mooted during your Ministership is still to be established.

I am glad to see that some attempt is being made to help Ceylon evacuees. While I appreciate the action of the Government of India in regard to the agreement entered into I would like to know what has happened to the Burma evacuees. Nothing is being done now. I would request the Hon. the Education Minister to consider the question of helping the Burma evacuees by giving them subsidised loans. For their children some concession must be given because they may not all belong to backward communities. I would request the Hon. the Education Minister to consider the advisability of giving some educational concession to the children of evacuees, who have lost all their properties in Burma. I know fee concession is given upto Matriculation and even in the pre-technical class. But in the case of the Burma evacuees, it must not be said that they do not belong to the backward communities. This concession may be given only for a few years from now.

While I congratulate the Government on the general budget, I should like to mention that the Finance Commission which is coming up should be a matter of concern to the Government in the coming months. I would only suggest that this House and the Lower House may be given an opportunity to know the case to be presented by the Madras Government to the Finance Commission and to have a debate.

There is one other matter concerning the Industrial Finance Corporation. It has not got enough funds. If industrial activity is to be revived in this part of the country, more funds should be provided to this Corporation.

We have the power schemes. We must express our congratulations to the Chairman of the Electricity Board who is retiring. He was the Chief Engineer for many years and did wonderful work. But for the retiring Chairman of the Board, it would not have been possible to implement so many schemes. He is a man of the highest integrity. He has done great work. This House certainly expresses its appreciation of the great work that Thiru Appadurai has done. It is very unusual to mention names. I mention the name because he has now retired. It is not parliamentary to mention names if the persons are in office. While he has retired, it is befitting any Member of this House to offer his congratulations the good work done by him. I wish him a good retirement and a good future. I am sure his advice will be available to the Madras Government for many years to come. I am sure this House would give its best wishes to him on his retirement and wish him the best of luck.

[Dr. M. A. Mathiah Chettiar] [5th March 1968]

Finally, Sir, I wish to offer my felicitations to the Ministry headed by Thiru C. N. Annadurai. I wish him speedy recovery from his illness and I hope he will come back soon with improved health.

5-50 p.m. MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

VI.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

121. Notification issued with G.O. Ms. No. 1664, Revenue, dated 21st September 1967, effecting a ryotwari settlement to certain inam estates in Coimbatore district in accordance with the provisions of the Madras Inam Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1963, [*Laid on the Table of the House under section 73 (5) of the Madras Inam Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1963 (Madras Act 26 of 1963).*]

B. Reports, Notifications and other Papers.

18. Notification issued with G.O. Ms. No. 1903, Revenue, dated 31st October 1967, remitting the stamp duty chargeable under the Indian Stamp Act, 1899, in respect of the gift deed to be executed by Thiru C. R. Pattabiraman donating the grounds and buildings called "the Grove" in Teynampet, in favour of the C. P. Ramaswamy Aiyar Foundation, Mount Road, Madras-2.